

Nicu
Alifantis

Născut la Brăila în 1954. După absolvirea liceului este atras de sună angajându-se pentru o perioadă ca actor corp ansamblu. Este atestat artist profesionist din anul 1975. Își face debutul artistic în 1973 cînd câștigă premiul Tele-Top. Debutul în Cîntecul Flăcări datează din anul 1975. Întreține mai multe turnee peste hotare în Bulgaria, Cehoslovacia, R.D.G. și Ungaria. Discografia sa cuprinde: *Cîntec de noapte* (1976). După meci (L.P. 1980), este prezent pe un disc alături de Florian Pittis (1979) și pe un disc colectiv de muzică folk (1977). Activitatea desfășurată i-a fost înununată cu Marele Premiu Flăcări pe anul 1978.

Fisa sa repertorială cuprinde: *Repetabila povară* (versuri Adrian Păunescu), *Inciostro* (Leonid Dimov), *Spionaj* (Miron Rada Paraschivescu), *Cîți aș fi vrut* (Ion Horea), *„Aripi alături”* (Adrian Păunescu), *Eu țesă iarna* (Adrian Păunescu), *Această floare* (Adrian Păunescu), *Cîntec* (Ion Nicolescu), *Trădăsed România* (Adrian Păunescu), *De-aș avea* (Geo Bogza), *Țoamna în parci* (George Topircăanu), *Buturuga* (Leonid Dimov), *Postalionul* (Rada Stancă), *Decembrie* (George Bacovia), *Belada blondelor iubiri* (George Târnea), *Căii* (Constanța Buzău), *Jurămînt*

(Nicolae Tăutu), *Emisie de toamnă* (Nichita Stănescu), *Ce bine că ești* (Nichita Stănescu), *Că să te iasă* (Theodor Păcă), *Să recunoaștem totuși* (Petro Ghelmez), *Lumea o cum stînem noi* (Adrian Păunescu), *Rugăciune* (Eugen Ionescu), *Dacă tu ai dispărea* (Adrian Păunescu), *Rar* (George Bacovia), *Eu aș fi de păreră* (Adrian Păunescu), *Apăsări* (Adrian Păunescu), *Proerbe* (Adrian Păunescu), *Cîntec de noapte* (Lucian Blaga), *Umbră* (Adrian Păunescu), *Întimplare simplă* (Lucian Blaga).

Duce Bertzi

Născut la Sighetu Marmației în 1955. Absolvent al Politehnicii Bucureștene al anul 1979. Lucrează ca sub-inginer în București și este atestat ca artist din anul 1980. Debutează în cadrul Cîntecului Flăcări în 1976. Între 1977-1981 activează în grupul coral Song. Din 1979 este membru permanent al Cîntecului Flăcări. În 1981 preocupările sale sînt înununata cu premiul Flăcări pentru valorificarea și potențarea folclorului.

Repertoriul său cuprinde: *Cînd s-o aprîft norocul* (prelucrare muzicală pe versuri populare), *Omul pădurii* (prelucrare pe versuri populare), *Dragu mi-i veselie* (prelucrare pe versuri populare), *Cîntec bătrînesc* (prelucrare pe versuri populare), *Cîntec* (Ni-

colae Labă), *Săptămîna* (George Târnea), *Oricum* (Adrian Păunescu), *Copiii de plumb* (Adrian Păunescu), *Noia de plată* (Adrian Păunescu), *Craiova my love* (muzică și versuri Adrian Păunescu), *Rătăcitul* (Adrian Păunescu), *Măturie* (Adrian Păunescu).

Arpad
Domokoș

Născut la Tirgu Mureș în 1960. După terminarea studiilor liceale în 1979 la Miercurea Ciuc activează ca tehnolog. Debutul artistic îl face în cadrul unui festival de muzică tînără la Miercurea Ciuc în 1976. În Cîntecul Flăcări este prezent din 1978. În 1981 i se decernează premiul Flăcări pentru valorificarea și potențarea folclorului.

Fisa sa repertorială cuprinde: *Ţitenii lui Tudor* (versuri George Coşbuc), *Cîntec ocelli* (St. O. Iosif), *Cîntec de iară* (Adrian Păunescu), *Colina din Ardeal* (Adrian Păunescu), *Ai rămas* (Mihu Drăgămir), *Floare de cîmp* (Adrian Păunescu), *România în trestie* (Adrian Păunescu), *Pacea ca sentiţă* (Adrian Păunescu), *Cădran de toamnă* (Anghel Dumbrăveanu), *Au to porţei*, cîntec în limba maghiară prelucrat după grupurile Bergeadi și Lokomotiv G.T.

*Constantin
Dragomir*

Născut la Craiova în 1952, este absolvent al Universității București, sociologie, promoția 1979. După terminarea studiilor activează ca metodist în un club bucureștean, iar din 1981 în presă. Este atestat artist profesionist din anul 1980. Debutază la Casa de cultură a tineretului din Craiova, în anul 1988, ca membru al unor formații pop, iar ca solist individual, în 1974. Din anul 1979 activează în Cenaclul Flacăra. Este deținătorul premiului Flacăra pentru originalitate artistică pe anul 1981. Tot în 1981 întreprinde un turneu de o lună în U.R.S.S. alături de Dida Drăgan și grupul Iris.

Din repertoriul său notăm: *Siret ărsit* (versuri Ștefan Augustin Doinaș), *Gele pezi de moare* (Mircea Dinescu), *Baladă vesela* pentru triseta *celui plecat la oaste* (Mircea Dinescu), *Balada culerului călător pe apele* (Mircea Dinescu), *Dozoftea* (Tilus Vlăjcu), *Clepsidra* (Tilus Vlăjcu), *Renunțarea* (Nichita Stănescu), *Iubito cală...* (Ion Nicolescu), *Slăviți ie...* (Ion Nicolescu), *Ca o gregară* (Constanța Buzea), *Eia tonă țarna* (Adrian Păunescu), *Decor* (Leonid Dimov), *Apel* (Daniela Crăsnaru), *Opțiune pentru muzica tăbărit* (Constantin Dragomir), *Inte-*

rogatoria (Mircea Dinescu), *Un ceas nemuritor* (Daniela Crăsnaru), *Gara de Nord simplă* (Daniela Crăsnaru), *Reculegere* (Adrian Păunescu), *Căderea în temniță* (Adrian Păunescu), *Drumul* (Adrian Păunescu).

*Ștefan
Hrușcă*

Născut la Ieud, Maramureș în 1957. Absolvent al liceului pedagogic din Sighetu Marmației în 1977, după care profesează meseria de învățător în Boryn, Maramureș. Debutul artistic îl face în 1975, la un festival de muzică țărăască și poezie la Sighetu Marmatiei. Este remarcat de conducătorul Cenaclului Flacăra în 1979 dar promovat ca membru permanent în 1981. Tot în acest an intră în posesia Marelui Premiu pentru debut decernat de revista Flacăra și C.C. al U.T.C.

Repertoriul său cuprinde: *Colinde maramureșene* (Prelu-crări), *Voiesczi* (I. Tomoiogă Maramureșeanu), *Ca-drute mai dă-mi crezare* (I. Tomoiogă Maramureșeanu), *Ima ăstănor* (Dan Verona), *Imnul Maramureșului* (Ștefan Hrușcă), *Balada patriei* (George Târneaț), *Sonata în-nii* (Adrian Păunescu), *Raza-zerului aștia* (Horia Bădescu), *Stângari albi* (Adrian Păunescu), *Rugă pentru părinți* (Adrian Păunescu), *Săra ba-*

naliată (Adrian Păunescu), *Întoarcerea țărânului* (Adrian Păunescu), *Pe loc repaș* (Adrian Păunescu), *Der de Cluj* (versuri și muzică Adrian Păunescu).

Gil Ioniță

Născut la Bacău în 1952, Absolvent al Facultății de drept din Iași, în anul 1975. Jurisconsult în Bacău, este atestat ca artist din 1980. Debutul său artistic datează din anul 1971 dar se afirmă cu adevărat în 1979 odată cu venirea în Cenaclul Flacăra ca membru al grupului „Flacăra folk '73” (Ion Moraru-ch, voc., Mihai Rusean-oboi voc.). În 1973 înregistrează împreună cu grupul din care făcea parte unul din primele discuri de muzică folk fiind prezent și pe o casetă colectivă. După o perioadă de absență, în anul 1981 revine în muzica țărăască ca interpret individual, impunându-se definitiv. Este deținător al premiului Flacăra pentru consacrare din anul 1981.

Repertoriul său cuprinde: *Din bătrâni* (versuri Gil Ioniță), *Mecul* (Marin Sorescu), *De două mii de ani* (Emilian Marcu), *Latinitatea strigă din tranșee* (Octavian Goga), *La Moldova* (Mihai Paulică), *Baladă pentru viitor* (Gil Ioniță), *Lănași-mă să merg pe bicicletă* (Gil Ioniță), *Adio plină noapte* (Ovidiu Genaru), *A treia pace mon-dială* (Adrian Păunescu), *Ez-*

seriente (Adrian Păunescu). *Jurându-și la Funa* (Adrian Păunescu). *Sala de așteptare* (Adrian Păunescu). *Blim* (Adrian Păunescu). *Cerere de învoire* (Adrian Păunescu).

George Nicolae

Născut la Ploiești în 1950. A absolvit în anul 1976 secția de franceză-română a Facultății de limbi romănice din Universitatea București. Si-a făcut debutul în cadrul Festivalului național al artei studentești, la Iași în 1972. Primele înregistrări RTV le face un an mai târziu. Este atestat artist profesionist din anul 1975. Din 1977 funcționează ca profesor în Buzău. Cănelul Flacăra îl redescoperă după o lungă perioadă de uitare, în anul 1981, redându-i locul meritat în panoplia valorilor muzicii tinere. Este deținătorul Marelui Premiu pe anul 1981. Este prezent pe două discuri Electrecord, un single (1976) și un disc colectiv "De la o melodie la alta" (II).

În repertoriul său figurează: *Eternitate* (George Grigoriu-Angel Grigoriu, Romeo Iorgulescu). *Te-aptătam marea mea iubire* (G. Grigoriu-A. Grigoriu, R. Iorgulescu). *Și stătea mandolina* (G. Grigoriu-A. Grigoriu, R. Iorgulescu). *romante, muzică populară românească veche și*

compozițiile *Ce lumina ochilor* (versuri Adrian Păunescu). *Ordinea de zi* (Adrian Păunescu). *Rock de dragoste* (Adrian Păunescu). *Celei care pleacă* (Ion Minulescu). *Imnul încașilor din Atlantida* (Adrian Păunescu).

Valeriu Popescu

Născut la Doda-Iepureni, Vaslui, în 1950. După absolvirea școlii postliceale pedagogice, în 1971, funcționează ca învățător în localitatea natală. Debutul artistic îl face în 1976 la Radio Iași. Este membru al Cănelului Flacăra din anul 1975. În 1976 i s-a acordat premiul Flacăra pentru popularitate. Întreține în anul 1978 un șir de 20 de spectacole în R.S.S. Moldovenească (U.R.S.S.).

În repertoriul său figurează: *Cănelul lui Roșu* către Dixon (versuri I. Gh. Pricop). *Strigați-mă pe mine* (I. Gh. Pricop). *Foamea erilor* (I. Gh. Pricop). *Bătălia de la Vaslui* (I. Gh. Pricop). *Peștera* (I. Gh. Pricop). *Da, mai avem* (Adrian Păunescu). *Copii de săraci* (Adrian Păunescu). *Victoria* (Nicolae Labiș). *Scrisoare* (Octavian Goga). *Ora străpuzii* (Adrian Păunescu). *Nova scură* (Adrian Păunescu). *Înțelepciunea* (Adrian Păunescu).

Mihail Popescu

Născut la Suceava în 1958. Student la Facultatea de drept din Iași. Consensăm debutul său artistic în anul 1975, la Cluj-Napoca în cănelul studentesc: *Gaudemus*. Debutul său în Cănelul Flacăra datează din anul 1976. Tot în același an primește premiul Flacăra pentru debut iar în 1982 îl va primi pe acela pentru consacrare. În anul 1976 și 1978 întreprinde două turnee în R.S.S. Moldovenească (U.R.S.S.).

Repertoriul său cuprinde: *Doina* (versuri Victor Felen). *Îmoria* (Nicolae Labiș). *Ca-lotanul* (versuri populare). *Tădă oă Vladimire* (Mircea Micu). *Sensuși* (Nicolae Drăgăș). *Nu cred că lumina* (Ion Nicolescu). *Și încă pentru o vreme* (Victor Rusu). *Isana* (Victor Rusu). *Lăsată* (Victor Rusu). *Jelai-mă* (versuri populare). *Frânză verde de albastru* (Nichita Stănescu). *Comunistul* (Nicolae Labiș). *Mășterul* (Nicolae Labiș). *Ce te legeni* (versuri populare). *N-ai căzut, n-ai auzit* (George Damian). *Cântec de jale* (versuri populare). *Ce ne rădăne* (Constanța Buzău). *Luză*

(Nichita Stănescu), *Colind de lume mare* (Adrian Păunescu), *Zurgălăul* (Nicolae Labiş), *Dreptul la pacană* (Adrian Păunescu).

Vasile Șeicaru

Născut la Galați, în 1951. Absolvent al Facultății de educație fizică a universității din Galați, în 1976. Profesor de educație fizică, este atestat ca artist din 1980. Debutul artistic îl face în 1966 în Casa de cultură a studenților din Galați. Cântă împreună cu grupurile Atletic, Spațiu, Grup „17”. Din 1978 este membru al grupului de mai mare notorietate Cristal. Primele imprimări RTV le face în 1970. Debutul în Căminul Flacăra îl înregistrează în anul 1975 dar devine membru permanent din 1978. A întreprins un turneu peste hotare, în Cuba, cu ocazia Festivalului mondial al tineretului și studenților din 1978. Este prezent pe trei din discurile formațiilor românești de muzică pop alături de grupul Cristal. Este deținător al premiului Flacăra pentru creație pe anul 1981. Fiul sa reportorială cuprinde: *Pădurea și Mănăstirea* (versuri Adrian Păunescu), *Dacă toate-acestea* (Nicolae Labiş),

Colindul Durdării (Paul Tunga), *Vara la țară* (George Topăceanu), *Săim cântând* (Vasile Șeicaru), *Condiția cîntăreșului revoluționar* (Adrian Păunescu), *Memento* (Dolna Sălăjan), *Coloana* (Adrian Păunescu), *Focul sacru* (Marin Sorescu), *Căprioară* (Marin Sorescu), *Ciclatul răspunderii* (Nicolae Labiş), *Meșterire* (Octavian Goga), *Minerii* (Adrian Păunescu), *Imposibila nuntă* (Adrian Păunescu), *Blues de dragoste* (Adrian Păunescu), *Rockul tinerilor de pe planeta Pământ* (Adrian Păunescu), *Actorul* (Adrian Păunescu), *De-ale noastre* (Adrian Păunescu), *Cîntec pentru pace și libertate* (Adrian Păunescu), *Grădinișă de bătrîni* (Adrian Păunescu), *Importante schimbări* (Adrian Păunescu), *Aruncearea în valuri* (Adrian Păunescu), *Ceahlăul* (Adrian Păunescu), *Colind minieresc* (Adrian Păunescu), *Boatiles* (Adrian Păunescu), *Iancu la Tebea* (muzică și versuri Adrian Păunescu).

Mircea Vintila

Născut la București, în 1949. Absolvent al Institutului de construcții din București în 1974. Este atestat ca artist profesionist din anul 1975. Debutul artistic și-l face la emisiunea Tele-Top în anul

1973 și tot din anul acesta începe prima sa prezență în Căminul Flacăra, înregistrând la sediul său cu numărul 2. Activitatea sa este strîns legată de cea a cîntăreșului așă încît se bucură de cele mai multe prezențe și cea mai mare continuitate. Pentru activitatea sa, Flacăra i-a acordat mai multe premii (1974, 1975, 1976, 1980, 1981). A întreprins turnee în strălămate, U.R.S.S. (1975) și Cehoslovacia (1976 și 1982). Este deținătorul Diplomei Festivalului de la Soci, 1975, și Diplomei Festivalului de la Sokolov, 1978.

Discografia sa cuprinde titlurile: *Pămîntul deocamdată* (1975), *Bade Ioane* (1976), *Crescă-mă* (L.F. 1979). Este prezent pe un disc colectiv (1978) precum și pe două casete de muzică folk.

În repertoriul său notăm: *Lordul John* (versuri George Cosbuc), *Un om pe niște scări* (Adrian Păunescu), *La fereastră spre isoadă* (St. O. Iosif), *Constantin și Veronica* (Mircea Vintila), *Eroii* (Adrian Păunescu), *Dulce Românie* (Adrian Păunescu), *Pămîntul deocamdată* (Adrian Păunescu), *Henul lui Manie* (Adrian Păunescu), *Mielul* (Adrian Păunescu), *Bade Ioane* (Tudor Arghezi), *Creșterea mea* (Adrian Păunescu), *Pielea urelei* (Adrian Păunescu), *Dor de singurătate* (Adrian Păunescu), *Doină* (Adrian Păunescu), *Să stai în flă* (Ana Blandiana), *Frunză oerde de albastru* (Nichita Stănescu), *Nisă camușă de brad* (George Târneaț), *Contra tradiției de familie* (Mircea Vintila), *Bradul brad fără topoare* (Dorin Iăviu Zaharia), *Strada Popa Nan* (Dorin Liviu Zaharia), *Făt frumos* (Adrian Păunescu), *Proverbe* (Adrian Păunescu), *Ban, ban* (Adrian Păunescu), *Ozebie anecdote* (Anton Pann), *Telcănul* (Tudor George), *Leagăn pentru toată copilăria* (Adrian Păunescu), *Biografie* (Adrian Păunescu), *Dii, ne-nșealăte*, *dii* (Adrian Păunescu).

Ion Zubășcu

Născut la Dragomirești, Maramureș în 1948. Este absolvent al Institutului pedagogic din Oradea. În 1969, și al Universității din Cluj-Napoca, în 1976. Îi înregistram debutul artistic în anul 1972, într-un spectacol de muzică și poezie la Baia Mare. În Căminul Flacăra înregistrează în anul 1974 un dublu debut: ca poet și cântăreț de muzică țărănească. A fost o perioadă muncilor forestiere (1964—1966) iar din 1969 funcționează ca profesor în Borșa de Maramureș. Pentru activitatea sa Flacăra i-a decernat mai multe premii.

Figa sa repertoriul cântărilor țărănești: *Flori de dalbe* (colinde prelucrate), *Balada celor pierduți* (baladă populară prelucrată), *Omul pădurii* (text popular), *Strigături din Maramureș*, apoi *Țara, Brădul nostru*, *Lucea de mlină*, *Hei, omule, hei!*, *Line logostele*, *Scrisoarea lui Neacșu din Cluj*, *Împreună cu Hans Beckner*, *Judele Brașovului*, *1521*, *Pața bătrânului* (toate pe versuri proprii), *Te salut generație-n blugi* (versuri Adrian Pănescu). A mai cântat, împreună cu Ileana Zubășcu, *Palăguța Mirza*, *Maria Ticală*, *Palăguța Mariș*, *Ioana și Maria Uglea* și cu grupuri de copii, colinzi: *Lăna-i lin*, *Măruș*, *mărgăritar*, *Lăru-i ler*, *Sculăți*, *sculați* *goale mari*.

„Lumea are nevoie de artă de bună calitate”

— Nicu Alifantis, este lucru știut, evoluția te artistică, latura ei publică vreau să spun, a avut un ritm foarte rapid. De la debutul tău până la recunoașterea deplină a talentului publicului și, nu o dată, al fost lui ca punct de referință în muzica tânără. Există o explicație a acestui fapt pe care s-o poți formula?

— Aș vrea să specific mai întâi că este vorba de două debuturi. Primul se întâmpla în 1973, într-o emisiune a televiziunii care se chema Tele-Top. Această apariție reprezintă primul meu debut public. Adevăratul meu debut s-a întâmplat cu doi ani mai târziu, în 1975, la Teatrul Ion Creangă, în Censurată Plăcra. Ce a urmat după aceasta e foarte simplu. Am ajuns vedetă peste noapte. Am avut o sesară bună, am cântat bine, am plăcut la public. Nu știu de ce. Simțeam foarte mult ca Tudor Gheorghe la stil (dealtfel, am și fost acuzat de plagiat de unii colegi în acea seară, căntasem „Repetabila povară”), o prezență scenică extraordinară nu eram, ce cred că aveam foarte bun pe vremea aceea, căru să fi fost sesizat de public, era glasul apoi mai aveam și „r”-ul grasat și foarte multe emoții care, culmea, cred că mi-au făcut bine. Mai greu a fost ce a urmat. Am avut de luptat cu mine, cu muzica mea, cu colegii și mai ales cu publicul. Rezultatul este ceea ce ai văzut de-a lungul anilor și cred că toate cele spuse mai sus pot fi un răspuns la această primă întrebare.

— Ceea ce uluiește ou deosebito în cazul tău este, dincolo de inspirația compozistică, care explică varietatea repertorială prin care te exprimi, extraordinara siguranță a evoluțiilor scenice. Există o relație între experiența pe care și-a dat-o teatrul și factura acestor evoluții care să le explice?

— Există o foarte mare legătură între experiența mea de cântăreț și experiența cântată ca om de teatru. La teatru vino un public diferit celui din sălile de concert rock și folk, un public care este învățat cu o altfel de comunicare, mai directă, mai teatrală, mai plină de esență și metaforă. Cântind foarte mult de esență anilor în săli de teatru, clasic sau studio, începi să gîndești altfel comunicarea mesajului artistic către omul din sală. Începi să cauți lumina și să te joci cu ea, renunți la microfoane pentru a te putea mișca; și atunci, normal trebuie să-ți încrezi glasul să joci povestea fiecărui cântec. Într-o sală ca cea a Teatrului Foarte Mic, unde eu cînt recvent de cîtiva ani, oamenii sînt aproape,

atît de aproape încît îți pot vedea cea mai mică ezitare, cea mai mică emoție iar într-un recital individual de aproape o oră și jumătate trebuie să ai un repertoriu bun și foarte variat pentru a nu-ți pîcîti, pentru a nu-ți pierde din mînă. Te gîndești deodată la foarte multe, la glumă, la cântec, la chitară, la banda sonoră, la ce trebuie să urmeze pentru a continua sau a schimba starea în care ai adus publicul și dacă reușești, asta îți dă o încredere și o putere extraordinară. Și atunci, după toate astea, într-un concert unde cîntîi în fața a două microfoane, totul îți se pare ceva mai simplu. În aparență! Așa cred că s-ar explica siguranța pe care am căpătat-o pe scenă dînd foarte multe spectacole în condiții variate: după sală, număr de spectatori și componența a trupei de spectacol.

— Ce părere ai despre publicitate și rolul ei în formarea unui artist tînr?

— Indiscutabil, publicitatea e foarte importantă, pentru că dădea ai o marfă bună dacă ea nu e cunoscută public bine și în cel mai scurt timp nu se va vinde. Ori, interesul acesta e, să se vîndă. Proporția ar fi de 60 % publicitate și 40 % talent și muncă. Artă a devenit în ultima vreme comerț. Este un adevăr pe care trebuie să-l recunoaștem chiar dacă nu ne convine întotdeauna. Mijloacele de publicitate le cunoaștem foarte bine: radio-ul, televiziunea, Electrocord, presa, concertele, turneele... Există o „politică” a publicității, a existenței noastre în conștiința oamenilor pe care o știi sau nu și-n urma căreia ai sau nu succes și rezizi de-a lungul anilor. Despre avantajele publicității facute de instituțiile amintite mai sus nu voi vorbi pentru că sînt cunoscute și recunoscute chiar de noi înșine. Există din păcate multe lipsuri care ar putea fi foarte simplu eliminate. Și le voi lua pe rînd:

1. Radioul îți face un mare serviciu lansându-ți o piesă dar, în același timp, și-o difuzează atît de des încît ajunge s-o faci pîcăticoasă publicului care mai înainte a iubit-o. Tot aici ar mai fi limitarea tematică a repertoriului unui cântăreț.

2. Electrocordul nu a căpătat acea rapiditate în producerea discurilor cu hiturile luiilor sau ale anului respectiv. Culmea e că are o senzație și chiar foarte importantă: o singură casă de discuri e foarte greu să se ocupe de toate genurile muzicale.

3. Presa lucrează cu foarte puține spații, nefiind găsită încă soluția unei foli muzicale măcar cît informația Bucureștiului.

4. Concertele și turneele nu întotdeauna păstrează o ritmicitate necesară pentru a nu plictisi publicul și pentru a da timp artiștilor de lucru înolitor dar și aici există „scuze” de astă dată financiare, lipsa unui statut clar al oamenilor de pe scena muzicii tinere.

Pentru muzica tânără, Cenaclul Flacăra, respectiv Adrian Păunescu, a arătat cum ar trebui făcută publicitate și, pentru asta, mulțumiri din inimă. Concerte și turnee care acoperă întreaga țară, două emisiuni de radio pe săptămână, prezențe frecvente la televiziune, condiții audio foarte bune, tricouri cu Cenaclul Flacăra, acordarea unei pagini sau două din revistă pentru comentarii muzicale, fotografiile ale artiștilor și anunțarea programului de turnee și concerte, spațiu în Almanah etc. Datorită unei astfel de publicități am rezistat și am urcat altăia ani.

— **Muzica tânără, un concept cu o cuprindere mai largă, incluzând modalitatea folk, a evoluat în ultimii ani, este un fapt nefolclor. Ce crezi că a adus nou această evoluție, prin ce te-a împins ea, la ce anume nu te așteptai la început, gândindu-te spre momentul actual?**

— Când am început să cânt, sincer să fiu, nu m-am gândit că așa putea ajunge vreodată la statutul actual, iar eu priveșt evoluția muzicii tinere, nu mi-am făcut probleme pentru că nu am văzut în ea decât un moft al unor tineri cu o chitară. Pe parcurs mi-am mai schimbat părerea. Colegii mei de generație și eu chiar am căutat alte modalități de exprimare. Generațiile tinere au dat nume de rezonanță. Nu voi nominaliza pentru că ar trebui să intru în amănunte însă un lucru este clar, timpul și publicul vor selecta ce e bun. Ce mă bucură cel mai tare este faptul că portea muzicală a devenit o preocupare primordială a compozitorilor și cântăreților acestui gen. Preocuparea pentru orchestrații, pentru încălcarea partiturii este un lucru bun dar se riscă uneori pierderea esenței acestei muzici. Trăim un moment prielnic acestui gen și cine va ști să-l speculeze nu va avea decât de câștigat pentru că lumea are nevoie de artă, de artă de bună calitate însă.

— **Nu de puține ori s-a vorbit despre o criză a genului. Eu cred că și reformările cele mai argumentate pierdeau din vedere aspectele evolutive ale fenomenului, stările sale la un moment sau altul într-un proces continuu. Cum ar trebui să privească tinerii creatorii angajați în acest proces determinarea propriei condiții artistice în raport cu un context general artistic?**

— **S-a vorbit și se va mai vorbi despre crize ale genului. Crizele, cred eu, sînt constructive. Artiștii înșiși trec prin crize din care ies sau nu ies. Călele de mijloc înseamnă mediocritate și e cea mai periculoasă. E trist să fi mediocru. Cred că ar trebui mai multă seriozitate, mai multă muncă cu tine însuși, mai multă conștiință a valorii proprii, mai multă muncă în educarea estetică a publicului și în crearea puterii de discernămint a acestuia vizavi de actul artistic și, abia atunci cînd vom ține seama de cele de mai sus și vom înălțura penibilul și vom respecta scena și publicul, vom putea vorbi despre o stabilitate a fenomenului, despre o condiție definitivă a artistului implicat în acest context general artistic.**

— **Ce rol are azi educației estetice, conectării la marea cultură, preocupării permanente pentru aducerea la zi a informației de fondare, așa-zisa, profesional pentru un artist tânăr, pentru un tânăr cîntăreț și ce înseamnă asta concret în genul „mai special” (după viziunile unora) care este folkul?**

— Genul acesta „special”, făcut voit special de unii, nu e cu mult diferit de celelalte genuri muzicale decât prin particularitățile pe care le-a propus, particularități pe care le întilnim propuse de fiecare gen în parte. Acest gen arată ca și celelalte genuri, ca o fracție. Numitorul este comun, muzica, iar numărătorul dă particularitatea de care vorbeam, poezia. Din asta am putea extrage câteva îndatoriri profesionale ale unui artist tânăr, implicarea lui în marea cultură clasică și contemporană nu e numai obligatorie ci, așa spune eu, vitală pentru că numai avînd o vastă cultură poți pune niște probleme cu implicații sociale și politice. Conștientizarea aspectelor sociale, culturale și politice la un artist determină conștiința lui profesională, de unde și integrarea lui în fenomenul artei tinere angajate. Sistemul informațional al muzicii are însă destule curențe care nu fac decât să afecteze pe tinerii noștri muzicieni, din care cauză ei nu fac întotdeauna o artă la zi și nu întotdeauna pot fi competitivi pe plan internațional. Dacă s-ar rezolva această problemă, și cred că se va rezolva spre binele nostru și al muzicii românești, totul ar lua altă cale. Propuneri concrete ar fi: prezențe mai dese în competiții muzicale internaționale și naționale, publicarea lucrărilor acestui gen, într-un cuvînt aruncarea tinerilor artiști în marea competiție, unde dovedită valoare de care avem altă nevoie ar ieși la lumină. Nu-i așa că-i simplu?

„Muzica tină ră românească a trecut examenul său de maturitate”

— Mi se pare interesant să pornim această discuție printr-o precizare. Se știe, toată lumea, toată lumea mai apoi în muzica tină ră ca solist de grup pop. Ce te-a determinat să alegi calea pe care te gândești și astăzi, să devii interpret individual?

— Mi-am dat seama la un moment dat că nu mă pot exprima în totalitate, nu mă părat pe scenă dar în muzică, în ceea ce exprimă eu. Faptul că nu reușeam să dau totul, în acel context, faptul că simțeam că era încă ceva în plus de spus și că doream să fac o muzică de o mai mare intimitate, toate acestea deci, m-au determinat la a alege această cale. Vreau să recunosc de la început că prima mea școală, mediul meu formativ ca om de muzică a fost formația Cristal. Aici am învățat să exersiez vocal, într-un regim permanent și disciplinat. Dramul pe care l-a urmat mai apoi grupul Cristal, spre jazz-rock, m-a determinat să mă retrag și nu pentru că nu mi-ar fi plăcut genul acesta și nici pentru că n-aș fi putut face față exigențelor dar fiindcă am simțit că mă pot exprima singur și mai ales altfel, adică mai aproape de aspirațiile mele, mai aproape de sufletul meu. La acest moment toate gândurile și preocupările mele mergeau spre ceea ce promitea a fi un nou potențial în muzica tină ră, Censacul Flacăra.

— Cum arăta censacul la ora venirii tale și ce a însemnat el în evoluția ta ulterioară?

— Îți pot spune că anul în care am venit în censacul, 1978, era în evoluția censacului un moment în care numele de referință ale muzicii tinere erau deja impuse. Existau deja adică întipărite în conștiința publicului nume ca Mircea Vintilă, Tudor Gheorghe, Marcela Saffric, Mircea Florian, Dora Stănculescu, Vali Stărician și deci o dificultate în plus pentru oricine nou venit. Există și o modalitate consacrată de spectacol și o anumită rigurozitate în procesul promovării noulor valori. D'na această pricină, aproape doi ani am fost interpretul unei singure piese: Colindul Dunării. Ea fusese remarcată înaintea momentului venirii mele în censacul de către realizatorul emisiunii de pe atunci „Antena vă aparține”, poetul Adrian Păunescu, care-mi spusese un lucru pe care momentan nu l-am crezut și astăzi, faptul că acest cântec va deveni un non glagăr al muzicii tinere. Lucrul acesta s-a adeverit dar rulara unei singure piese timp de doi ani n-a fost tocmai ușor de suportat. Totuși n-am dezarmat. Dimpotrivă, am trecut la lucru intens și am realizat printre altele câteva piese care au confirmat în timp opiniunea mea.

— Ce importanță are rolul opțiunii tematică în definirea personalității unui cântăreț de muzică tină ră, disculo de calității sale vocale, interpretative, compozitive?

— Cred că un creator și interpret de muzică tină ră trebuie în primul rând să citească și să cunoască foarte multă poezie și nu doar a poezilor clasice și absolut obligatorii pentru orice tină ră trecut prin școală dar și poezia generațiilor noi și nu doar superficial ci în profunzime și în detaliu. Cîntecul este condiționat de buna cunoaștere a textului poetic fiindcă așa cum îl concepe spiritul muzicii tinere el este o recreare a sa cu alte mijloace, o prelungire în sunet a semnificațiilor sale. Opțiunea pentru un text de o anumită calitate este totodată măsură a gradului de maturitate artistică impus de limitele acestui gen. Și-ar mai fi un lucru. Cred că prin raportarea sa la texte poetice indiscutabile, absorbind deci un anumit mesaj într-o formă poetică vie, muzica tină ră românească a trecut examenul său de maturitate într-o competiție în care, deși consacrată, muzica tină ră din alte țări cultivase mesajul în forme, poate mai directe dar, de cele mai multe ori, mai puțin evolute. Cu alte cuvinte, muzica tină ră românească, folkul de la noi, s-a apropiat în cea mai mare măsură de poezia ade-vărată, deosebind-o, individualizând-o.

— Ce potecile pot plădi muzica tină ră, co cred că îi poate altera spiritul?

— Există deja o tendință la unii creatori și interpreți de muzică tină ră aflați la începutul unui drum al afirmării și nu numai la ei de a introduce volt, căutat în construcțiile muzicale părți de o anumită facilită compozitivă, refrene ușor cantabile în speranța că așa pot ajunge mai ușor spre sufletul omenilor, mințindu-se de fapt.

Un alt pericol vine din lipsa de discernă-mint prin care tinerii interpreți aduc pe scena scenele cîntecelor co-și au răstăln într-un alt context, care înseamnă și comunică un anumit lucru doar acolo unde s-au născut. Folkul în general a apărut și evoluat ca o muzică al cărei caracter este determinat de context. Din acest punct de vedere Censacul Flacăra a reușit prin contribuția conducătorului său să rezolve cel mai bine această necesitate, fiecare piesă fiind verigă într-un lanț de afectivitate „preparată”, creând la rândul ei premise pentru o evoluție ulterioară.

Și tot aici trebuie spus că preluarea imitetică sau sub stacheta valorii inițiale a unor piese din repertoriul altor cântăreți, nelimbogăndu-le cu nimic, nedându-le tenta propriei personalități, sînt la fel și poate chiar

cau ajutat la nasterale cu rock
pus formula grupului pop pu
s una internatiuala, venind
cu un efect

nu au reusit ad sa o
lusa de blues ul care l
ad ne descuracam prin

teunul la Londra la 1962,

desi rana interior o
fiu formind grupu
nume ca John Mayall o

Organisation, Manfred Mann
etc. Inainte de penetratia
mondiala a Stones-ilor, blu-
mul ocupa un loc prea puţin
important pe piata discului
englez. El era un fel de cult

care se manifestau intr-un mod
colorat de jazz si blues au
deparau cadrul familiar, iar

si tot k din perion-
da anterioara in exemplu
Green, care după ce în eşuase
la 11 ani cu muzica skiffle şi
continuase apoi cu tenora

Ciff Richards
e data unu: la

se proclamau bluesmen

(terd) se situau
himn al

a mai Urziu,

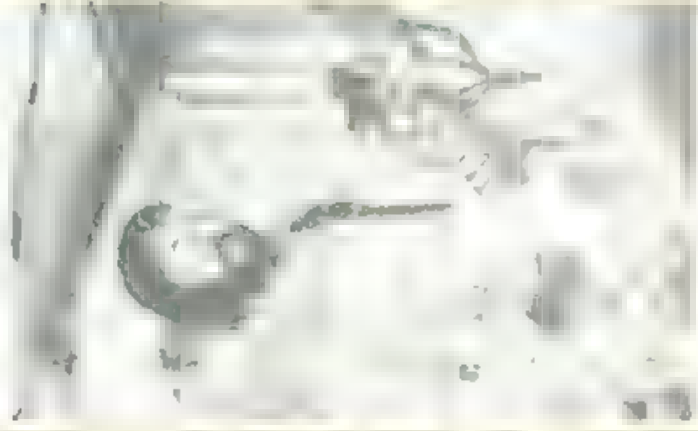
se angaja mu-
sicianii sa

propria lor muzica (a negri-
lor din America, mai precis)

pup englezi care-şi avea iz-
voarele chiar în ţara lor.

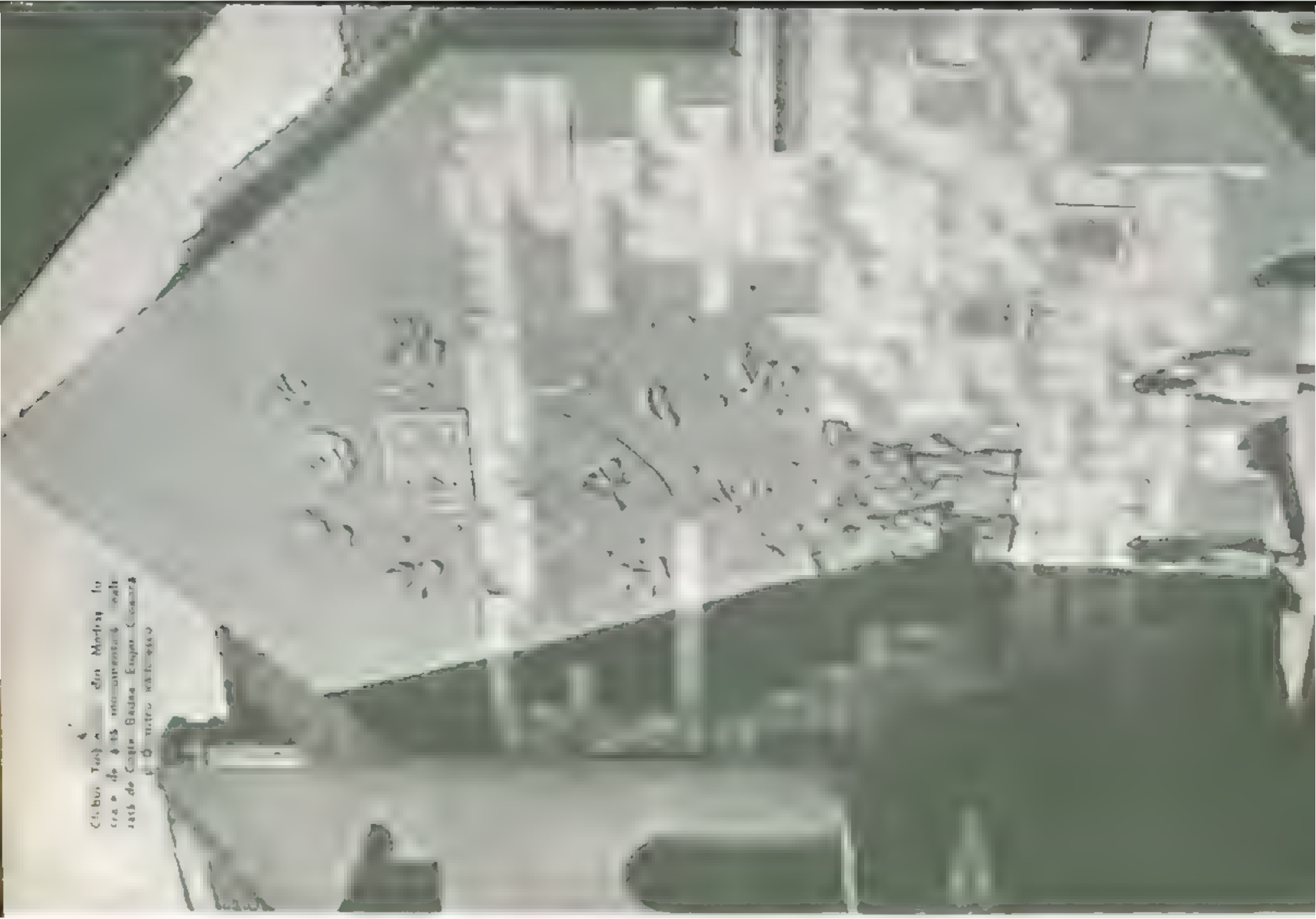
BB King

Eric Clapton

durabilitate Actul Incl.
riate și a subcarnicelor de
planeta

Ciudad de los Reyes
creada por los conquistadores
en el Cerro de San Mateo, en
la zona de San Mateo, en
la zona de San Mateo, en

ANATOL VULPE :

Autoportret

Dacă mai trăiește, delatorul poate fi liniștit

CRIMA S-A PRESCRIS

CRIMA S-A PRESCRIS

ANATOL VULPE :

În dimineața zilei de 8 aprilie 1946, ziarul "Capitala" au publicat, destul de frecvent în

scrierile, faptul de dimineață sau
era relatată pe larg împrejurările as-
pictului Anatol Vulpe și a prietenilor
a Elena Bogdan, funcționară la Textila-
București. Moartea lui survenise sub garda și ru-
de case de pe strada Doinei nr. 7, nu de-
parta de depozitul Casei Pădurilor, iar Elena

metri, Victimele petre-
în

moartea de moarte

Pescari

oameni care poate mai trăiesc și în noștri
nu este acela de a riscoli rani unite

chestorul Ion Cănciu au pornit de la premiza
că "asasinatul nu a avut ca motiv jafului". Alți
pe pragul pensionării, chestorul Ion Cănciu
strălucirea prin exces de zel, arătând pe
se interesa de trama morții pictorului
și arestat și niște prieteni ai acestuia.
Intervenea Lucian Grigorescu, cu

lume, a chinat-o cu întrebări stupide și
s-a resemnat să scoată de sub arheta 1

să se facă o arestare senzațională

și întoarcere împotriva proprii
și află pe

neaspră lui, fapt pe care l
Bogdan, Florică Cordescu și co-
și, iar chestura de

Anatol Vulpe o sumă de bani în juru
de 3 și 4 aprilie crt. să se prezinte
de Informațiunii" Pentru a fi depozitat de

Iul 1946 un kilogram de carne de mie, costa
cât un întreg întregărit de fabricație
ceea și, de asemenea, ne
putea fi transportată de
deci cu ușurătate. Ideea unui

care și
Vulpe a fost un om foarte strălucit

ncea în joc

r. 4 din decembrie 1945.

Ion Cănuș, un alt prieten al
unde era depus cadavrul
Măsurător și măștră

pantof, dar nu
de orice legi
pot recunoaște chipul
ale simetriei. Doar m

La autopsie, în cadavru s-au găsit nu mai p
decît 15 gloanțe: șase de 6,35 și nouă de 7

Încercate să se apere cu minile de gloanțele
e l-au doborât în noaptea de 5 spre 6 a
1946. Și a fost înmormîntat în cimitirul

care ar fi putut să-i respindă memor
și să continue să tacă. Ar
din 1946

mai trăiește și chestorii de poliție, îndobîzite,
nu lăsa în urma lor memorii Alexandrina

tr un tîrg de p
și cine vrea să

Nou, dar astăzi, sub crucă mormîntului din
s-au răspîndit pe seama
de fapt varietăți

venă pînă și
nepăsătoare funcționări de a accepta
nedreptate

și cronicari, Ma
tări colective La
remarcă prezente, și nu
Mai știm că a expus șase
Ionul de

nează o lucrare
gust de Petru Comarnescu și Catalogul c
al picturii române contemporane, întocmit de
cază

Vulpe a fost una din cele mai
expuse în acest salon, mai ap
ce se cheamă pictură. Sent
sînt lăsate să vagabondeze
și netăgăduit al valorilor ș.

unul din cei mai personali pictori ai noștri

[illegible]

Am consultat, cu răbdare, aproape o duzină de memorii umane, am aflat și adevăruri care nu se pot aștepta fără risc pe hirtie, în consecință le păstrăm în memoria noastră, dar, de la un timp, ni s-a impus o distincție clară între cele două tipuri de memorii: cele care sunt; celelalte, care erau cunoscut pasager sau nu.

e magazii care cuprind, pro-
mul sau gase sute de vagoane de
cărți începând cu născutul Anato-
liei

9-11-11
 M-1-1-1
 1-1-1-1
 1-1-1-1

Achieving this goal will require a change in the way that the U.S. government interacts with the private sector. The current system is based on a top-down approach, in which the government sets the rules and the private sector follows. This approach is outdated and inefficient. A more collaborative approach is needed, in which the government and the private sector work together to develop and implement policies that promote economic growth and innovation.

Bailii de pe anul 1907 sub nr. 11 este inscrip-
tiat urmatorul act de nastere: "In anul una mie
noua sute sapte in ziua de saptesprezece februarie
sotia de preot din comuna Mânzlești, Taina

Taxa timbrulati a fost plătit:1

Архивировано.

11987300

SECRET

0591, 0592

... certificatul de naționalitate al
... erat de primăria municipiului
... Anotul Vulpe, fu lui loar

Desigur, putem cădea de acord, împreună, că totuși unul amânat de preot de țară nu putea să fie decât un om rău.

Bun, dar dacă în ziua aceea, când s-a dat

[...] [...]

găsit aproape un deposit de munșter: băgătoare, de două calabre rufe

trăgaci
niste m
că unu militar treaz sad unu profesionist al
revolverului nu le trebuie mai mult de un glon-
te, două ca să ucidă un om. Înă e mai mult
...ctorului Anatol Vulpe a fost opra unui

MIHAJ PFIČIN

[illegible][illegible]

Bucuresti, 1947, p. 67

REPORTER LA NEW YORK

- Ai vrea să stai de vorbă cu Lisette?

acasă sau departe de casă, cînd am simțit, în evenimentul. Nu ne este
nimic ocazi, cu care nu ne mai în
în viața noastră

noastră, celor care îl așteptăm,
dar dacă nu aș fi dat curs

zîndu în birou
ședințele Statelor Unite și îmi amintesc de
clipa în care ne-am atins mîna și am pronun

un meci de tenis " a adăugat
rîzînd. făcîndu-mă să cred că ne cunoaștem
să zîmbim împreună în fața aparatului de foto

rare mergem acum Eugen și cu mine, în
forînd un oraș abordat de entuziasmul serial,
lăsat în stăpînire a farurilor, a muzicii de noapte,
a tăcerilor fastuoase din apartamentele de li

- intenț

înmărea numele pro
Ca și cum eu doar trei metri deasupra noastră
ne am aștepta să vedem în persoană pe înay,
Maestrul

Luăm loc în camera cea mare de oaspeți
și din momentul în care începe discuția ne
și purtăm am am conversa la gura

ar ori din întinderea blîndă a lui E cald și

sul se naște din ședinta fratelor făcute să
deseneze în carnetul meu ființuri de viață
dispa
a del

iri, a un imens suc

- Totuși, Ionel Petreș n-o rămînd id „Metro

- Opera din New York avea atunci, ca
director, pe Rudolf Bing Un bărbat înalt

ial să îl dea „Instant” „O diam
„Ce voi face eu?”

fusesse semnat pe cîntecul Bing nu sufer
ul unui artist Din cauza lui a di

Dar nu vrei să servim nimic, domnule,
bădăli, aici în sufragerie este gheața

frigiderul se nu uită să te scoți la timp

în sufragerie curată ca un pahar. Iuror! În
statu, așa este totuși ea

Eugen Ioneteu. Un
tabou de format mic o natură mușcă poartă

noastre frumoase în

fie înstă în în fot
peret, un tă cu mar

RÉPOTER LA NEW YORK

New York după închiderea expoziției I-am invitat la noi. Nici nu fi simțeam că sîntem în

— în dormitor pentru a le scrie camera. Mi-au interzis. Cînd s-a plecat am înțeles și de ce. Tabloul acela, al lui Ionel, l-a lăsat Corneliu Baba atîrnînd. Dorea să-l vad doar cînd va...

"Cel de culo" înseamnă un timp presărat cu jale, plin de suferință, în care oamenii se chină și se luptă pentru a-și câștiga dreptatea. Într-o asemenea situație, oamenii se simt singuri și izolați, iar viața lor devine o luptă constantă pentru a supraviețui. Într-o astfel de situație, oamenii se simt nevoiți să se lupte pentru a-și câștiga dreptatea și pentru a-și proteja libertatea. Într-o asemenea situație, oamenii se simt nevoiți să se lupte pentru a-și câștiga dreptatea și pentru a-și proteja libertatea.

— Cum diris Perleg?

un artist care trăiește cu adevărat nu poate evita traciul, Ionel era de o sobrietate fantasmatică. Tinea să nu facă publicului impresia de superficialitate. Credeți-mă; era de o discretivă, de o delicatețe sufletească cum nu crezi că mai poate exista cineva pe lume. Căștiga enorm. Dar bani n-ai avut niciodată. Nu l-au fascinat. Prea era bun, larg la inimă, energic.

Recunosc în desenul, nu departe de mine,
de Maestrul

— Ionel, în lagăr, Desenul e de Dragănescu
 și eu mergi în lagăr! A prelatat

cu Orchestra din Bamberg Intreb de

a permanentă Cum s-a născut binomul Perlea

... La Bamberg a fost invitat. La plcu
Spunea că orchestra din Bamberg este cea mai

Assa & Inceput o activitate comuna. Care aveti

Ma gindesc la o fotografie care ar putea fi un fel de dovada a ceea ce s-a petrecut în timpul reportajului meu de la Asociația studenților. Însoțitorii mei de la Asociația studenților din New York și a lui Parlez. Introducându-mă în

...mădă un vraf de poze, mari și mici, de formatul celui ce ni le făcăm de Sfântă Marie la noi în sat. Cît de mare poate fi prețului unui dreptunghi de hirtie, de mărimea unei cărți de vizită, în a reduce la formatul

Mă uit din nou pe pereți. O for-
francez la Washington cu soț
locul unde sta
neam în background

— ВО ВРЕМЯ СЪ ДОНАТОРЪ

— Cind vin la New York. slau ! noi.

— Care erau preferințele lui Ionel Ierleag?

— Când a venit Maestrul din țară n-
orchestra românească este extro-

A fost puțin după venirea noastră, și a ocupat locul în fotoliu și intervine în discuție cu vorbă apropiată, de prietenie

"O mare admiratoare a lui Ionel", sunseră
asta ne subliniază probabil ideile lui

— Bine că spui tu asta. Aici ședea, pe fot...

Orchestra de la Bucuresti

sa-l vada, sa aplice. Chiar pe copacii din parcul
Ateneilor erau pini de cament. Po urma la
el in sal, la Ogorada

Puarta o rochie de seară, de culoare închisă

— Ionel adăra România. Doră altă de mult să mergea acolo. Când am aflat de boala lui de care el nu avea să alina, bucură să mergem neapărat și în România cu încredințată bucurie. Cînd, din nou am dreptul să refuzăm? Am fost pu-
nește

tabloulilor prase pe pereți, două care rădăsc
într-o margine de sat

- Și cel de co o este semnat, ră
de Baba Doreau și mai rămând el

REPORTER LA NEW YORK

Cînd vine vorba de Moldova, Lisette Per-
rea se surse, odată în plus, provocată să dez-
scrie o familie de amici. A copilărit la Tecuci.
Familia are rădăcini în veacul lui Ștefan cel
Mare. O familie fatidică. Sîndrea Știm-
citoria de la Dolhești Mari? O știm, dar n-am
vizitat-o. Am fost în schimb pe-aproape, la
Proboia și-i explic cum arată biserica lui Petru
Răzvan. Nu e nevastă, îmi scoate o carte groasă
în care se regăsesc monumentele noastre
medievare în cea biserica ridicată de portarul
Săvești cuminet cu Ștefan cel Mare. Fiecare
redă apoi subliniat fiecare dată, fiecare
nume

va lăm teapre un Marin Sadoveanu. Rela-
tez cum ședeam noi, studenți fiind, și ca
teva nouă de oameni să cităm și
prelegerile despre țara noastră și
peacă în fața camerei de stat vederi

Mă amintesc în ziua de cînd lînel era
director general al teatrului. Cu toate nu am
meșter e oțet, uite, că alt la dumină și
parcă îl văd. Păcat că nu este aici Mircea.
Iar toate păcero să te așă vorbind

Mă gîndesc la plecarea. O discuție pe arăt
ton nu s-ar putea termina nici mine dîmneată,
dar politetia își are frontiera greu de depistat
uniori și cu alt mai ușor de încalcăt...

— Domnule, mi-au scris din țară că vor să
facă o casă memorială pentru Ionel, la el
în sat. Poți să vorbești dumină cu cel de
acolo?

— Evident, m-aș bucura să pot cu mine un
mesaj, oricare ar fi el

— Spune-le că îl ajut cu tot ce pot. Le stau
la dispoziție, numai să știu că fac asta pentru
Ionel. Vin și eu, cu cea mai mare plăcere în
România. Vin să văd

Se oprește cîtera clipe, se întoarce spre
mine și auzind ce-mi spune simt că am datoria
să mă consider ajuns în punctul de unde creionul
nu poate trece mai departe

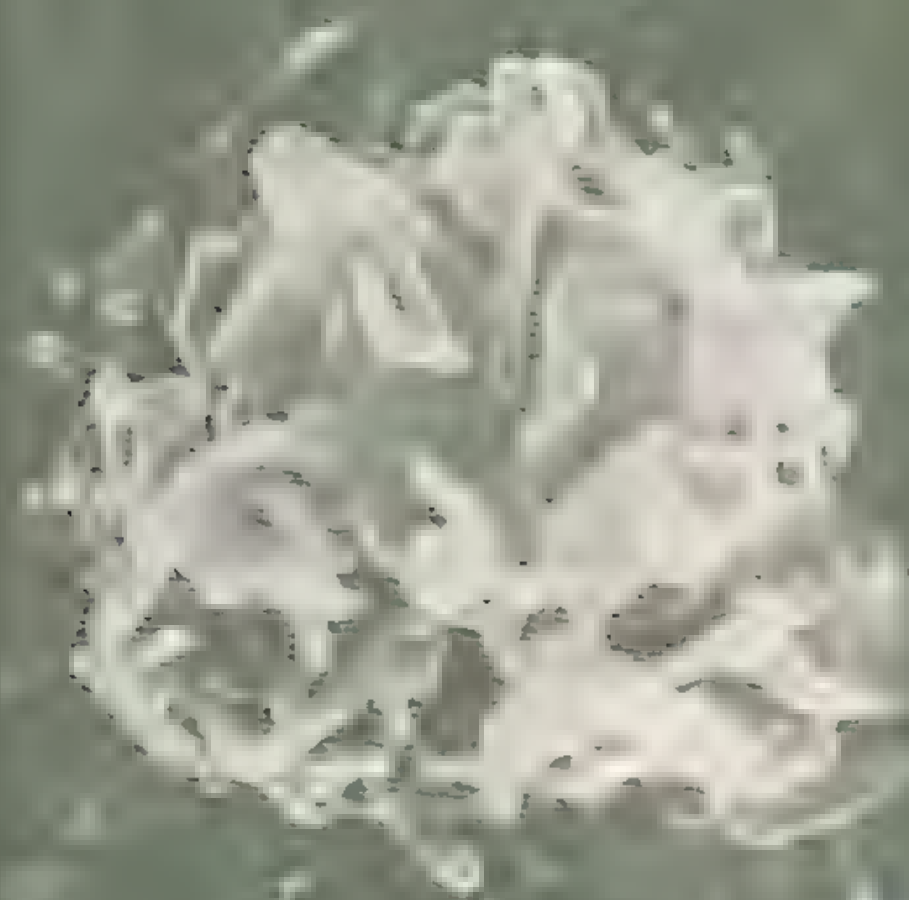
— Cînd eu voi muri, domnule, las că scriu
de moarte să știu că lînel și petreșele
me împreună cu pășă și că eu văd
să se așă ndite pe pășă și rădese

NEAGU UDROIU ■

Ionel Parles împreună cu fiul său

**VIATA
INCA
PLINA
DE
TAINA
A
CELULEI**

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1968-1969

1968-1969

1968-1969

1968-1969

1968-1969

1968-1969

1968-1969

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

MAI MULTE DE 100 DE ANI
DE MAI MULTE DE 100 DE ANI

**Cel
mai mare
muzeu
din lume**

**se află
pe
fundul
mării**

În timpul războiului, capitanul Cousteau și-a dezvoltat metodele de scufundare, care au permis să se realizeze în mare, a doua oară, descoperirea
de către el și alții, în anul 1943, a
mărei Azov. După război, el și alții
au continuat să se dedice studiilor de
scufundare, în scopul de a cunoaște
mai bine lumea subacvatică. În anul
1944, el și alții au descoperit în
Marea Mediterană, un mare muzeu
de artă, care a fost numit "Muzeele
submarine".

POZIȚIA ARHEOLOGICĂ SUBACVATICĂ

demult, prin metoda culegătorilor de bușteni,
adică prin tăierea respirației, dar pentru ca

Această revoluție s-a produs în 1943, și ea
este legată de numele comandantului de marină

onon. Împreună cu ingine
Etienne Gagnan, Cousteau a pus la punct bu-
selă cu aer comprimat și racordul bucal, care

împreună evoluează în apă ca un pește. N-a mai
rămas decât să se adauge costumul de neopren,
o mască și labele de gheață și iată-l pe arheologul
submarin gata de asalt. Având scafandru au-
tonom la dispoziție

moase bronzuri. El a descoperit în Cipru un
port, înghitit de ape, din epoca minoică. A fi

când interesul lui Cousteau pentru "scor-
pionii de apă" a scăzut. Metoda fusese însă

scufundare în apă, în scopul de a cunoaște
mai bine lumea subacvatică. În anul
1944, el și alții au descoperit în
Marea Mediterană, un mare muzeu
de artă, care a fost numit "Muzeele
submarine".

Au fost numite de americani
"capsule ale vieții de demult", iar de englezi
"time capton" -- captură de timp
soarte! Lamboglia, care nu se alătura
peilor de plonjori pentru a intra în
mărit înecat în mare în timp ce se îmbarca
un ferry-boat cu destinația Sardinia. Profesorul
nu știa să înnoie...

cusă de hirtie, de ferine perfecte. Toate obiectele
au fost încredințate muzeelor turcești.

GOANA DUPĂ... RELIEVE SUBACVATICE

un scafandru autonom

mai întâi sîni pripi, nota de telere care
îngourte de aer aduse din America de care
varia de așigri din flegelile
franceze, turnurile de bronz de pe varile

Ce s-a făcut? Lipsa de fonduri pare să afecteze foarte mult acțiunile forurilor de resort italiene. În aceste condiții o societate americană a propus construirea unui tunel submarin din plexiglas. În care un trenuleț ar urma să plimbe pe turști de la lungul Baiei. Înghiuțite de ape. Mulți insistă însă pentru o soluție proprie. E greu de spus acum în ce direcție vor evolua evenimentele dar e limpede pentru toată lumea că Baia trebuie pusă la adapost de jeturi, conservată și valorificată din punct de vedere științific.

ARHITECTURĂ NAVALĂ

Putința de a plonja și de a cerceta în lăgăstrele submarine a făcut să se nască o nouă ramură a istoriei, arhitecturii istorice arhitecturii navale. Se știe că în eval media, spre deosebire de palate și de fortărețe, școala navelor era mult mai tristă după ce și încheiau cariera. erau luate în bucăți sau arse. De aceea în prezent este foarte greu să aflăm cum anume procedau constructorii de nave, cum proiectau vasele, cum le realizau, și nici măcar cum arătau ele exact. Iconografia și textele dau o slăbă idee despre construirea corăbilor în epoca menționată. Abia în secolul al XVIII-lea au fost confectionate modele reduse pentru uzul constructorilor. În această situație, vasele și fundate de veacuri oferă nesperate posibilități de studiu cu privire la arhitectura navală ca și a vieții de pe vas în general din epocă respectivă. Așa s-a întâmplat, de exemplu, cu vasul francez „L'Invincible” și cu vasul englez „Mary Rose”. Specialiștii au putut studia tot ce conservaseră ambarcațiunile pentru posibilitate: construcția lor, instrumentele de pilotaj, uniformele ofițerilor și marinarilor, instrumentele chirurgicale, drogurile utilizate de chirurși, ustensilele de bucatărie etc. Obiectele au fost aduse pe uscat și recondiționate, conservate. Multe își așteaptă rîndul, păstrate în congelatoare. La sfîrșitul anului 1982 a fost ridicat la suprafață „Mary Rose”. Inșuși, iar lumea va putea să admire, viu și natural, un vas care a dormit pe fundul mării mai bine de patru veacuri.

DIFICULTĂȚI

Acțiunea de punere în valoare din punct de vedere muzeistic a comorilor arheologice de pe fundul mării întîmpină numeroase difi-

cultăți: lupta cu gangsterii ba chiar și cu amatori (care deși hînuie intenționat) pot uita mai mult să știe și din veacurile) lipsa de întreprindere din partea firmelor de care depinde obținerea mijloacelor de cercetare și investigații și a mîinii. Dar mai presus de toate se succedă din cînd în cînd eforturile și cele financiare.

Greutățile tehnice sînt egale de posibilitățile de a cerceta în condiții noi unele reșcue recente. Avanzate de școală în apele sărate ale mării și creșterea rezistenței submarine și au creat, cea mai mare vînzătoare și chiar al mîinii, un micot-măi care lea păstrat puțin pe sine și ele, în viață. Căci apa sărată în asociație cu mușchi, scorburi etc., poate avea de puterea, un efect conservant sau din destructiv. Pentru multe piese auzite pe fundul mării înțelegerea subacvatică a înșurubat o șană. Uă acum este vorba de a reda omenirii trătoare pe uscat frumusețea se se pot păstra numai în mare. Cum să procedez? Pentru că la ce bun să scoti din mare obiecte pe care nu le poți conserva în atmosferă? La Baia de pîldă, au fost descoperite în 1981 minunate statui, dintre care Anton a Minne (Anton a cea înfrîntă), mama înfrîntului de Claudia. În momentul de față ea se află într-un bazin din Castelul di Baia. Aici înconștră de o perdea de plastic, Antonia face conturul de mai multe luni, dînd cauză că specialiștii nu știu cum s-o împiedica de a se dezghega în contact cu aerul.

În ceea ce privește latura financiară a proiectelor, trebuie spus că, după opinia cunoscutărilor în materie, arheologia submarină este un lux. Specialiștii americani au calculat că săpăturile arheologice submarine costă cam de 30 de ori mai mult decît cele de pe uscat. De aceea, acțiunile de depistare arheologică sub apă trebuie să fie solid motivate pentru că cineva să se lăseze într-o astfel de întreprindere.

Una peste alta însă, cel mai mare muzeu din lume, adică neprevăzute obiecte (înclusiv orașe și corăbii) care zac pe fundurile mării, trebuie să fie cunoscute omenirii, pentru că ele pot aduce o mărturie în plus, unsoși nedată, asupra genului uman. Pentru atingerea acestui scop, nici un fel de eforturi nu sînt de prisos.

IOAN D. GOIA ■

Cînd vorbește de Suceava mulți foarte mulți oameni bagă de seamă ce departe e pînă acolo Radauții, care la patruzeci de kilometri în sus de Suceava ar fi, prin urmare și mai departe. Mai departe de Radauți e Hodoroclu, un sat între Marșineș și Putna. Ca să ajungi din Hodoroclu la casa lui George Muntean, n-ai încă trei sau patru kilometri pe un drum de țară, printre păduri și prin păduri. Odată sosit la casa pădurarului apoi ca spun mai toți cei ce răzesc pe aici, unde țara departe mai e pînă la dumnea! lui George Muntean e dreptăți să întrebe, ca-n anecdota aceea pentru filozofi: departe de ce?

Cine ne obligă să măsurăm drumurile noastre de la București spre Codru, Vălcovo deși și niciodată de la Codru? Vorrește, la Hucurești? Pentru George Muntean, detestabil de dovezile și doi de ani nu mai e pădure și la cîțiva kilometri buni de orice așezare, loc mai aproape decît casa lui din codru nu există. Dealtfel, în codru nu mai e de multă vreme ca în codru (antoni) și în Hucurești e cîțiva din carnea lui, gospodăria are boala e arăta gradul de umiditate de cal și vâlc, grădina dă puținoși de porumb și legume după război, în ea mări se găsește cam tot ce poartă omul munților să abia în cămară, așa că pădurarul și în așezare are slujbei și nu-și pune nici una sau aproape nici una din cele mai bune ale casei sale pentru țara un drum la pădure înseamnă un drum spre începuturile lumii și o aventură.

George Muntean e un român și vorbește puțin deprins să vorbească puțin pe cît posibil, pe la încheierea discuțiilor. Are ochii verzi albaștri vede clar pielea obrazului, după răz-

George Muntean
la casa pădurarului

**TREI
POEME
DESPRE
CAI**

TREI POEME DESPRE CAI

b. 11. Ani după ani. Numai ochii voștri mari
ca prona, și au păstrat lumina lor bună.
Să năvăluți în ea, Către-o latifea Porumbiș
și c. clăile, casa de țară/ Ce-o vedeți pentru
ultima oară”.

În această melancolie a despărțirii definitive,
admirabilă potență în cuvinte simple și vechi,
țărănești, imaginea tragediei e sugerată discret
și profund, mai ales în ultimele versuri: cine
poate uita ochii mari ca prona, cu lumina
lor atît de înălțătoare, marea via pentru
oricine a trăit în preajma cailor? Și, en punct
culminant al melancoliei acestor despărțiri
„casa de țară ce-o vedeți pentru ultima oară”.

Realitatea nouă este însă fără durare
măgna chiar personificată binevoitor de poet
nu compensează tragedia unei pierderi care nu
era numai pur materială, era mai ales de suflet,
de comuniune afectivă ce nu poata dispărea din
storia țărănimii noastre dovadă e azui poetilor
acești exponenți mimind arta imaginilor memo-
rabile, ai sensibilității poporului întreg. Să
citim finalul poemelor „Tractorul din colectivă
Să-l îngă cucuruzul adunat stivă. V-ar oferi
cîteva găluște/ Ca să-l aveți/ Acum cînd ați
pornit către oraș. Lăsînd cărările cu fîghe-
Ograda și satul./ Dar ei nu vă pricepe neche-
zatul”.

Întră deci antinomia care în timp de două de-
cenii s-a dovedit a fi însă reductibilă pînă la
punctul resuscitării ei la care isful nostru
nu a renunțat de tot niciodată. Îmi amintesc
cum acum cîteva ani pe ogoarele din nord-
estul județului Arad spre așteptarea de baștină
a poetului Benluc, autorul acestei splendide
epoci. Într-o masă de microcefali
administrativi (Eminescu) din epocă, partici-
pînd la o sesiune omagială Ion Slavici, împreună

cu Pompiliu Marcea, am admirat mulțime de
cai, cei mari, tîmboși elan, cei albi și murgii
bucuroși eram de înălțuirea cu aceste relicve
scumpe ale agriculturii noastre de odinioară.
Poemul lui M. Benluc are un final grandios
un adevărat omagiu adus acestor făpturi
eroice păștate la istoria și viața satului româ-
nesc, muncitor fără răgaz și eroi, ca și oameni
în războaiele grele pe care suflarea românească
le-a dus ca să trăiască liberă. Să ne amintim
de cavaleria noastră de la 1877 și din primul
război mondial din fer căre tehnica modernă a
scos cavi din arsenalul mitocăcesc de supra-
cavaleria grandioasă de odinioară. Acum două
decenii cali erau după la abator act de mare
tristețe, zice poetul, — dar criza energiei de
mai ne duce cu gîndul și cu sepa la binefacerile
cailor în economia agrară a țării. Astfel ciclul
cu speranța resurrecției, acest final al Cînte-
cilor pentru că vîntul vă mîngîie răsă-
du-vă coamele./ Pomi de toamnă vă-mbie
poamele./ Iar voi vă duceți să vă faceți pîngelile/
cărțile satului și vă zăcheste din
geam / Norii din zări vă fac temenele.

Dens și simplu, hiperbolic însă, omagiu adus
acestui splendid tovarăș a țărânului în finalul
poemei de antologie, scrie acum două decenii
de Mihai Benluc, țărăn și el de Săbiu, unde
ca și în această parte amintirea cailor reînvie
îndă calul revine în largă strădanie și afecțiune
a țărănilor rămîind memorabilă în conștința
cu epoca, protestul direct al poetului contra
suprimării cailor. Cu trecerea anilor cuvîntul
lui răsună mai adevărat în cîntecul țării care a-
mai putut avea această poemă memorabilă
în volumul poetului. Cînd am scris pentru
Luceafărul din ianuarie 1963 un comentariu
literar-stilistic asupra strofelor citate mai sus,

arceolul mi-a fost însoptit după un timp
de un mal murg, s-a terminat cu totu că, să
nu mai riscăm tritea și actualitatea lor.
e contraindicat". Așa, caș am scris mai sus a
rămai două decenii în trecut, iarce timp, am
cile alea două poeme frumoase cu aceeași
temă, înțe acum le pun lângă celelalte și lăsa
li mare.

2. În revista Uniunii scriitorilor "Vlața românească" din Iulie 1977, Delia Șășan așază la începutul unui grupaj de poezii poemul "Calul, în versuri acurșe, tipar folcloric, potrivește pentru temă, cu excelente imagini ale vietărilor, din care ne putea lipsi unul de el, mai ales, dintr-ile tinereți, sintetice, negreșite, cu gîturîndes, cu o rădăcină în trecut".

Debutul a fost alfabetic plinind/într-o terță leagă, Coadă de argint/și butran cete. Acest con de bădă mase

pară cu totul potrivite vocărilor, el vine pară în forțor, cu unele accente în perbolice menite să îngroșeze în lă pe sașu în centrul căruia sîc acum calul obiect de venerație pentru poetul refîntor în anii copăriei și cetei cete.

În 1979, Șășan cu marea faimă a debutului, în "Vlața românească" și în "Vlața" în 1980, așază poemul "Calul", care gîră curșe valtoare

Este un cântec luminos și metaforic, punctat
cu termenii populari, de basm, frânturi de cântec
rural, și este o poezie în dincoasta
poezie, ca la el, fiind de conștient de acest
predominant în lumea satelor; el se apleacă
mai de aproape cu amintirea subiectivă a unui
cal anume, mareș prezent în viața efectivă a
autoarei "Alte călări și călări" // Tim-
toate/ Dulce și mareș/ Slujitor și frate // Tim-
pu-n jur eurgind/ Ne lămpes de soarte /
Pășune și urzuc / Căpă ce dăruie"

Destul timp aceluși, preamerg nă năuțat
prea mult fără vază, fără pață fără apel
acel „singur și frate” a fost căpătăt (termen
floros de propriu în acest caz) „cristal
de curățenie” de care s-a putut
face un fel de „cristal de apă”
care, la poate, / Otul lui să stă / Sub pă-
ră / m / de / ve / c / e / a / se / c / a /
crescut. / Do atunci, minciună / Din a

[illegible]

Repetar aici, cuvîntul frate evocă o realitate, nu tensiuni dintr-o lectură istorică, familială, nu tensiuni dintr-o lectură istorică, familială,

afective, cu rădăcini trănicioare în conștiința comunității țărănești, pe care crima împotriva cător nu le-a distrus, ci le-a fortificat, cum se vede poezii e un exponent, că în folclor, al stăruie de spirit a acestei comunități: „Parcă-mi te trezi, căci tu ești în marea” formula nu este una retorică, una de amintiri ale copilariei, ci de credință și de vibrație alimentată de o încreștă istorie. Recesunea în timp și spațiu ale de linia țăranelor și de viața satului nostru copii familia dintre-o casă viețuiește din jur se botează de ajutorul preșes al calului, erou al muncilor agricole, ca și al celor de la deal și munte unde el urca voinicește, până departe sat, unde nu visează măcar să alungă tractorul. Alinașul prunci. Frate bun cu frate” zice cu dreptate acest omagiu adunat adus satului în poezia despre care vorbim ea se încheie astfel: „Te mai văd că nins! De la cer ai ale te în câmp prelinși! Cerului la

3. Neo spune în a treia poemă Adrian Plăeșu: Renateră cîntecul din Anzabab, ierar 1982 (p. 183) o replică poetică a doctinelor elenice a călătorilor din epoca de prevechire a administrației birocratice. Nu se știește că spunea lucruri de pe vremea după două decenii de a trăgăda secretariilor. Poemul este alina este udecată asupra uitării acestor alai ai țării noastre mai ales că de nuți ani există nădăd de căutări mai bune pentru poluarea necesară trecătoare or și costă enorm a călărie energice, considerată odădă înepădurabilă și atotputernică. He... zice poetul și evocă îndemnatul o răzămăntătoare noastră de cai, atgăsește frumoase metafore argument în sprijinul acestei renateri în tonul apăsător și necrutător al unor versuri dănațice care dă naștere la o mare călărie. Să tragi lumea înainte/ Vedeti de nu tuma/ Și îți înălțai în morminte // Desfaceți călăria mare de Aur și morți pe vatră, f... zice poetul și dă naștere la o mare călărie. Poemul Le acuzăm exorțative se asociază îndată amintirea masacrului: de ce au dispărut și cum au trebuit să moară călăii? Căci în anul în război/ Umflați la pace cu lucrurile, / I-au dat la porci, tăiați cu baros/ Heralzi,

SPECII

DISPĂRUTE,
PERICLITATE,
SALVATE

ÎN TAUNUL

de la care se vede că nu se poate face
nici o lucrare fără să se facă
înainte de toate o lucrare de
încredințare a sufletului
în Dumnezeu. Aceasta este
lucrarea de temelie, pe care
se construiește tot restul
lucrării. Dacă nu se face
această lucrare, tot ce se
face este în zădărnici.

În taunul, se vede că
nu se poate face nimic
fără să se facă în
încredințare a sufletului
în Dumnezeu. Aceasta este
lucrarea de temelie, pe care
se construiește tot restul
lucrării. Dacă nu se face
această lucrare, tot ce se
face este în zădărnici.

silvaniei și Moldova pînă pe la mijlocul secolului trecut; se pare că ultimul exemplar ar fi fost vînat în 1852, în Maramureș. Știm că această specie a fost salvată în Polonia, de unde a fost apoi reimportată și la noi, dar în epu-zile "tărcuri de acclimatizare". În realitate un fel de grajduri

Alte mamifere mari care populeau cîndva pădurile noastre sînt elanul sau plotinul, un cerb de dimensiuni impresionante (dispărut pe la 1800), cîrstorul sau brebul (mai există în 1824 în zona bîndrînă a Dunării) și calul sălbatic de pădure.

În stepele din sudul Moldovei și în Berăgău au

este discutabilă

XIX, afirmat de unu

și 3 secole, începînd din

ul anului 1500 elnd pare să fi dispărut baurul

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

este discutabilă

XIX, afirmat de unu

și 3 secole, începînd din

ul anului 1500 elnd pare să fi dispărut baurul

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

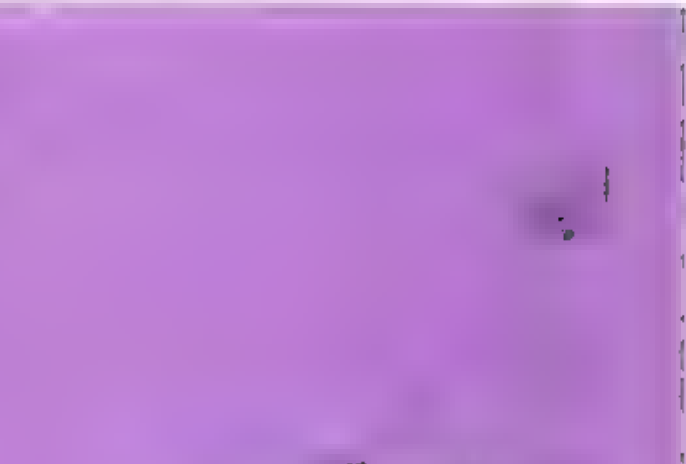
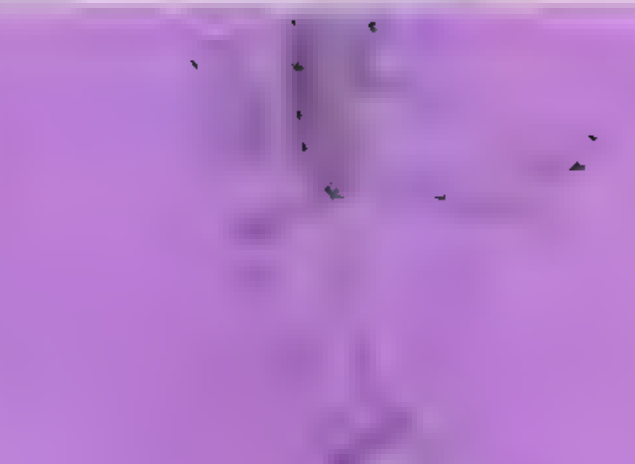
în Moldova și pînă spre mijlocul secolului

indulge.

[illegible]

— Ași dăruia eodru' tinerdărie, plădă tăr-un fel, pentru un statut al moldovenenilor precum al marea, dar și pentru pescușutul nostru în Marea Neagră și o tuiam organizașion cum tuiem lucrurile cu pescușutul românesc în Marea Neagră.

interne realizate personal pentru binele organizației, pentru mulțumirea de care dis-

800 000-100 000 14 000 000

— Personal letter of John W. Alden

— 1940 年 9 月 1 日

repedea adresa și a reșpuns marelui
 bătrân că nu se poate să-l văd în afară de
 țara noastră
 — **Atunci au reînțepit cerceșurile noastre pen-**
tru a distinge că zona românească nu este deloc
străină în țară?

În anul 1953, la 5 ani după ce
 țara noastră a fost liberă, în țara noastră
 s-a vădit că țara noastră este în țara
 noastră și că țara noastră este în țara
 noastră și că țara noastră este în țara
 noastră și că țara noastră este în țara
 noastră și că țara noastră este în țara

plă în anul 1990. În 1978 am început cercetarea cu un pescador vechi reamenajat pentru traulari. În 1979-80 am întreprins expediție cu un trauler oceanic, acoperind tot noiștre. Primele rezultate au fost du-se pentru noiștre. Ne-am dat seama că ne-a trebuit sări în aș conștii în cercetare.

- Scriem acum un am în romanș ad a acestui interviu a fost un an în care în vaze atlantice pentru d imposibil cu vase m în mai spus-o, se pot lăa exemplu în treburile să

am învățat oamenii să pescuiesc în țara noastră. În 1978 am început cercetarea cu un pescador vechi reamenajat pentru traulari. În 1979-80 am întreprins expediție cu un trauler oceanic, acoperind tot noiștre. Primele rezultate au fost du-se pentru noiștre. Ne-am dat seama că ne-a trebuit sări în aș conștii în cercetare.

- Sperăm să ojungem el uni repede acolo

Ne putem oștiri în noiștre de

- Cum vor fi accesele acele 30 000 tone

imposibil cu vase m în mai spus-o, se pot lăa exemplu în treburile să

- După este știam o problemă o conștii și pescarii.

Se consideră că pescuit poate face oricine. Bini cu un băț deșupra apei și gata. Vasele me solșiente, cu sonde

am învățat oamenii să pescuiesc în țara noastră. În 1978 am început cercetarea cu un pescador vechi reamenajat pentru traulari. În 1979-80 am întreprins expediție cu un trauler oceanic, acoperind tot noiștre. Primele rezultate au fost du-se pentru noiștre. Ne-am dat seama că ne-a trebuit sări în aș conștii în cercetare.

RAZVAN BARBULESCU

0 ZI NEHOTĂRIȚĂ

Era o zi care de diminea-
 10 în și plină de viață. Că
 n creștea și se scurgea în vârstă
 15 și se se făcea mai în-
 pă lăsată de timp și
 20 în, dar, era o zi care
 se porneau să se rostogo-
 lească într-un vârstă înfun-
 25 vanil negri și norilor ce
 și erau la de dintr-o
 30 la Mănuș și (era) Nu
 cergă și vârstă au pă-
 35 lăsată se adăpta la un
 40 lăsată și vârstă au
 și se adăpta la un
 45 și se adăpta la un
 50 și se adăpta la un
 55 și se adăpta la un
 60 și se adăpta la un
 65 și se adăpta la un
 70 și se adăpta la un
 75 și se adăpta la un
 80 și se adăpta la un
 85 și se adăpta la un
 90 și se adăpta la un
 95 și se adăpta la un
 100 și se adăpta la un

cu sora lui geamănă. Căci,
 10 fără dea și fără, încre-
 15 în creștea și se scurgea în vârstă
 20 și se se făcea mai în-
 25 și se se făcea mai în-
 30 și se se făcea mai în-
 35 și se se făcea mai în-
 40 și se se făcea mai în-
 45 și se se făcea mai în-
 50 și se se făcea mai în-
 55 și se se făcea mai în-
 60 și se se făcea mai în-
 65 și se se făcea mai în-
 70 și se se făcea mai în-
 75 și se se făcea mai în-
 80 și se se făcea mai în-
 85 și se se făcea mai în-
 90 și se se făcea mai în-
 95 și se se făcea mai în-
 100 și se se făcea mai în-

altă că o prețel pe o lă-
 10 iar oilor, celor so, abia le
 15 nunge un sac de mătă pe
 20 săptămână. Într-o zi
 25 la Stan și la Lăbunț
 30 în zădărnici și se scurgea în vârstă
 35 și se se făcea mai în-
 40 și se se făcea mai în-
 45 și se se făcea mai în-
 50 și se se făcea mai în-
 55 și se se făcea mai în-
 60 și se se făcea mai în-
 65 și se se făcea mai în-
 70 și se se făcea mai în-
 75 și se se făcea mai în-
 80 și se se făcea mai în-
 85 și se se făcea mai în-
 90 și se se făcea mai în-
 95 și se se făcea mai în-
 100 și se se făcea mai în-

ODOBLEJA — 80 de ani de la naștere

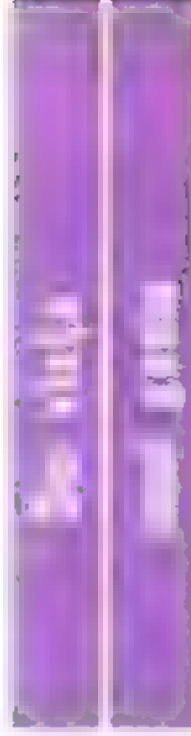
Nicolae Pop, colonel medic, fost coleg de an cu Stefan Odoobleja la Facultatea de medicină și la Institutul medien-mlitar din București, ne-a pus la dispoziție, cu generozitate, o fotografie — ce o publicăm alături — a promoției de studenți în medicină — anul III, în 1908-09. Savantul Odoobleja este în rândul II, al 6-lea din dreapta, iar N. Pop, în rândul III, al 8-lea din stînga (la mijlocul rândului).

LIVIU PETRINA ■

De-a părțile sale natale, sovietice, moare alte amintiri, de la laienă tiubată. Înălțarea cu I. (tubă) nu s-a fost prilejuită de masa rotundă organizată la (anul 1982, la Iugo), de Fundația Euro-peană Drăgan, în pregătirea unor seil-uni și manifestări destinate marșării a 80 de ani de la nașterea lui Odoblesja, valorile sale. Însușirile sale publice în creația sale. Însușirile sale publice în creația sale. Însușirile sale publice în creația sale.

L.P. ■

Un partener autentic al copilului în viața
de astăzi în societate
Incepând pe Pădurea și multe altele pe
parcursul de 60 de ani

21 iunie 1978

Dr. Odoblesja

Un partener autentic al copilului în viața
de astăzi în societate
Incepând pe Pădurea și multe altele pe
parcursul de 60 de ani

Un partener autentic al copilului în viața
de astăzi în societate
Incepând pe Pădurea și multe altele pe
parcursul de 60 de ani

Un partener autentic al copilului în viața
de astăzi în societate
Incepând pe Pădurea și multe altele pe
parcursul de 60 de ani

Un partener autentic al copilului în viața
de astăzi în societate
Incepând pe Pădurea și multe altele pe
parcursul de 60 de ani

CONTRIBUȚIA ȘCOLII ROMÂNEȘTI DE ORIENTALISTICĂ LA ELUCIDAREA MANUSCRISURILOR DE LA MAREA MOARTĂ

În 1967, am

raportăm în cele
ajuns în anul
or șapteszeci

ENIGME DESCIFRATE

— Interviu cu
CONSTANTIN DANIEL,
președintele Asociației
de studii orientale din România.

IST GIFA NO I NTRU
CA. POCISE DE INTR
DE DENTRO CA A III SA
CONTRAS A LON MAR
MU CA NAT AVI NOST
DECI SA I HODAS A
A CONSTRU NOIATREUIT
SA CUPERIM DREPTUL DE
A CONSCII IN MAIN CA
ASA I M NAM CIIUIT
LEA I CONI ISTRUI
CA F DREPTURIE. CIND
ALTI IN PRIMA JIMATATE
A CIIUIT MIENIU JA
CA AI I CARITANAP AM
ASAT N RUL SA LOR A
POANI IITICI A CAPORIM
IITIDE DI KACIPIA SI
TE DE ANI, INTR-O MINA
DE P HIA A I NOR SI
CENIV GEFERATII, SA NI
MERIT CA NOI SA NU AVEM
NICI MACAR IITISTIA IUR
A VEDPA CA DRECAZA CA
COP SAPA I I NPTI DENT
KACI COPA I INTRU IA A
LA INCEPUTUL EI AM CON-
SALII CON PA LA DE
VINDE SI CON PA LA DE
HIC NO PAGATE SI CAID
I LA F CII MAI CII SEAMA
ZI DRE DE ALACAP COP
CADA SORBA FI INAI
TATE LA LOC. REFRIE, CU
O TENACITATE AL CARUI IN-
CEPUT IN NO CA NI CI
ALCEPA A ZIDRA P
NICI NII CA CIIAP IN
NOI INSINX, A TREUIT SA
NO CON M DE IN ICI
LOC IN CARDE N AFIAM
A PA CA LA DE CA
PENSII INIITII A VIN
HIC CII CII CII CII CII
ONII VIGORAN CII CII
NI A CII IN COME CII SA
FIIT CA I S HAI A I
IAR DREPTUL DE A CON-
SALII A MAZOR A R
INCEPUT SA NI INIIT
ABIA DE AC CII SA DE
ANI PA CII CII CII
IN CII CII CII CII
MA DE MOCIE

DREPTUL

LA

MĂRMURĂ

... au strădănit să aducă în Arhivă Statului o probă a istoriei a prului de glorioasă pe care de demnitate le

În 1883 înființază un atelier de prelucrare a marmurei al doilea război mondial, aflăm că încă în vremea fostă curată de mare a Republicii a fost înființată, unde au fost date la marmură georgiev, ale Băncii Naționale

A fost fondată și în orașul podului de în Cernăvea

pe piața mondială marmurei de Republica, care a lăsat în urmă o mare parte din marmura care a fost folosită în timpul războiului mondial

dar care și astăzi în marmură este încă dăruit și care a fost folosită în timpul războiului mondial

ria turcă și a cuceririi în mare

După expoziția de la Paris, din 1937, întreprinderea noastră de el primise cereri din partea de interes să arădă în, după cum măturăse,

puta răspunde, de exemplu, că „Elveția este o piață pe care o avem de peste 30 de ani în țară a marmurei, el marmură are buni, între 1933 și 1937 au fost marmură și marmure stăpinea în baza unei țări hotel, unde în un moment dat organizase „cea mai mare statului pentru a evita care nu se datoră în marmură din parte-i: „Eu însă nu am pus piciorul la Zău, în sau la alte restaurante de lux și nici nu pot face deplasări pe jos și eu lăzându-l”

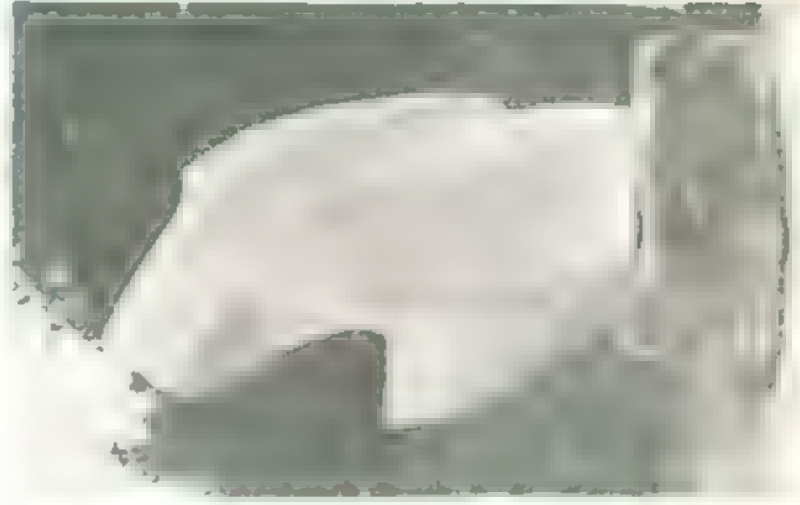
DREPTUL LA MARMURĂ

[illegible]

armură la peste 30 de țări în Elveția, de pildă, unde cunoscută, după cum ați văzut, încă de pe la începutul secolului Sau în Libia, de exemplu, unde executăm pe la 200 de milioane pe an, iar de la noi multe țări europene, din Asia și din America de la noi.

Pe lângă aceste lucruri, în țara noastră s-a dezvoltat foarte mult industria de construcții, de exemplu, la construirea de reșii iar mai de curând, de exemplu, la construirea de ferovii. Ne pregătim să ne facem cunoscuți pe plan internațional, de asemenea, o lucrare de pregătire. Centrul politehnice și al Capitalului.

Scapellato, In Memory of

D. CONSTANTINESCU

„Robute să ne facem o țară
mărită, plină în război
mărită în pace, România
când spun această mă gin-
tesc în țeluri dezvoltate
într-o țară mult fabrică
pe care o a mare țară,
într-o țară, astfel, a țară
put să pătrundă nu numai
pe panterele construcțiilor
într-o țară, să aducă pe țară
și în casele oamenilor
Alteziul de prezentare al
fotografiei în țară, unde
mărită, în fiecare an, de
aproape 10 milioane de lei,
dar care a adăugat de șut
fotograf și pe țară, unde
într-o țară, așa, în
și în semn al tineretului
cu o țară, în țară
Și în sfârșit, o țară, care
într-o țară, în țară, unde
țară, în țară, în țară
Dacă; puteți vedea cu ochi
măști ce-ar însemna să ne
fotograf și pe țară, unde
o țară, în țară, în țară
o țară, în țară, în țară

La frontiera noua, univers, roboți industriali veseli, o na-
șă de frații toți. De la etna, lui Karel Čapek de din-
tre noi la vizitatori de la Toyota, roboți - prieten
și de, în construcție rapidă, de transport din țară
și din străinătate, în mijlocul lor, în industria, care încon-

**În nou angajat la
Interpretherdes de
pleasa auto obțin:
SIA-1. Este al do-
ilea robot industrial
în funcțiune din
România. Primul a
fost finalizat
REV-T.**

controlați de calculatoare electronice etc la simpozionul internațional la Sud-Vest și Est — cite un tur al Franței în "dacia" decu nu al castelilor medievale și a

manipulatori de la Blois, fabrica de roboți de vopsire, asamblare și turnătorie de la Angoulême, fabrica de valente de roboți IBM de la Gredignan.

Airbus de la Toulouse

Desigur, deseale referințe la Franța în rândul celor de mai sus au fost pur întâmplătoare, întrucât s-a întâmplat ca toți cei care au participat la simpozionul internațional de robotică, și am

că roboții industriali (singurii la care ne referim în acest articol), vor omite, în cele ce urmează, precizarea că avem în vedere doar astfel de roboți, fiind să devină o realitate rare azi, și cu atât mai puțin mâine, nu va putea fi ignorată. Am

legătură cu problemele economice și tehnice acuite din țara noastră discutând cu constructori de roboți, pe fundalul sarcinilor trasate de Congresul al XII-lea al partidului, care a

de progres tehnic în mod deliberat am abn-

o imagine sistematică de ansamblu, a roboților românești la ora actuală, și pentru a eviden-

O BOGĂȚIE FĂRĂ PREȚ PENTRU ȚĂRILE SĂRACE ÎN RESURSE OMULI ȘI ÎN ENERGIA LUI

atelerul de cercetare-proiectare de sisteme flexibile de mașini, unde s-au născut dinădun cele trei tipuri de roboți în cadrul progra-

Construcțiilor de Mașini și cont-nuate de Institutul de Electronică și coordonate de

cadru general, cu evidență ap-

Contrar celor ce se crede de obicei — robotul nu aduce numai un spor de pro-

o revoluție în utilizarea forței de muncă

forța umană „se mută” pe un nivel superior de folosire. Forța umană nu în sensul muncii

ceppilor, ci în sensul profund al muncii în proporție de masă a capotării de gândire o omu. S-ar putea recurge în acest sens la o comparație cu electronica Japon

rale, practic
areasta încep

muncii pe care este chemat să-o presteze. Bineînțeles, acesta este un caz general, nu avem în vedere numai Japonia

S-ar părea că ne cantonăm în truisme și că nu are rost să repetăm asemenea ban

50% din locurile de muncă au condiii gre
Nu ne referim numai

40'

tone — prețul plătit de civilizația modernă

industriale. Astfel se cheltuește însă cu relativ puțin fules pentru societate o uriașă forță de muncă vie, care va putea și va trebui să fie folosită treptat cu roboți — nu ca un lux, ci ca o necesitate, mai ales în țările sărace în resurse

robotizarea nu se poate realiza
de la un an

superput-

— însă nu începe industrializarea roazul roboților, în contextul mai al revoluției produse de calculatoarele electro-

Un punct de vedere

perfect a

ni-l prezintă al

din Laboratorul de cercetare și

dus de inginerul Gerhard Winter. Șeful colectivului de mecanisme și roboți industriali, doctorul inginer Sergiu Cononovici, a venit împreună cu inginerul Ion Teodorescu și alții, primul robot industrial de vopsire românesc, adică RIV-1, în calitate de reprezentant al

Activitățile simple de manipulare — arată și de fabricație modernă. Mai exact, în to-

prea de aici acolo, de la o presă la alta, de la o mașină la alta, dețin o pondere de 25%—50% chiar în statele cele mai industriale

și automatizarea activităților de manipulare ar

De mai mare anvergură și complexitate tehnică sînt cei doi roboti, în curs de experimentare.

cu șase grade de mobilitate, și RIS-63, cu cinci grade de mobilitate, care au ca „părinți” pe inginerul Lucian Perianu și pe subinginerul Marian Barbeli, partea de automatizare fiind realizată la Institutul de proiectări, automatizări de lucru — declară inginerul Petroniu Brezeanu — cu roboții japonezi și americani de tip fanuc și Unimate, dar construcția este originală. La ora cînd scriem aceste rânduri, ei se află în special a echipamentelor de comandă. În sîr produse românești.

Un al treilea robot, RIP-63, cu cinci grade de mobilitate, a fost creat și realizat la „Automatică”, în colaborare cu Institutul de proiectări existente vor fi urmate de o serie Zero (trei modele), IMUAB, „Automatică” (ca apără decî și ca producător și ca utilizator de roboți), în secțiile de sudură, forjare și la servirea mașinilor unelte. La acest efort tehnic concentrat și cu mare grad de încredere au participat, reali-zînd componente pentru cei trei roboți, Institutul de cercetări și proiectări electro-mecanice „Iltan”, întreprinderea de aparaură și utilizaje de cercetare de pe lângă Politehnica București, teană și

realizat sau sînt în curs de construcție roboți de proiectări pentru industria ușoară, Institutul de cercetări și proiectări de la Brașov, de la Jozova-Ireia în viitor a unui evantai de roboți, fără suprapunerii în gândire și în construcție.

EXPERIMENTUL DE LA SIBIU

La Sibiu, în cadrul de a comasării a proceselor tehnologice condus de conferința de mecanică a Institutului de învățămînt tehnologic, s-a desfășurat un experiment de

Vasile Fetko, Vocea lăncii etc., ajutat de specialiști de la întreprinderea de piese auto din Sibiu (inginer Ion Fleacă și alții) au început prin a inventaria locurile de muncă din uzină cu condițiile cele mai grele, oprindu-se în final asupra secției 400, unde se prelucurează lamelele, foile de arc pentru camioanele românești de toate tonajele, precum și pentru „Aro”. Sînt piese grele, pînă la 35 kg, astfel încît fiecare muncitor pe schimb ridică în brațe greutatea a vreo 20 „Docii” — 1.300 și nu este

în condiții de siguranță să lucreze în condiții din cuptor), noxele de la băile de tratament termic. Cu alte cuvinte, a secției 400 se con-

centrează mai toate condițiile de muncă și de mediu ce pledează pentru introducerea roboților.

Astfel a văzut „lumina zilei” la Sibiu un robot este din generația I sau poate la granița dintre manipulator și robot. Dar totmai relativă sa simplitate, implicînd cost redus și fiabilitate sporită, mărește interesul economic al exper-

STA 1. Acest sistem de transport automat este de fapt un manipulator automat cu acțiune într-un cuplor și le transportă într-o presă mecanică. Are un ciclu fix de funcționare (decî manipulator), dar e gîdit programabil din punctul de vedere al curselor și al unghiurilor, satisfacînd deci și definiția robotului.

manifestă nu numai prin aceea cî este programabil și adaptabil la diferite condiții de lucru, ci și prin faptul cî este de grad de mobilitate pentru a se adapta unor operații diferite în locuri de muncă diferite. În acest caz, sistemul este un robot destinat alimentării cuptorului și reținînd un ciclu de funcționare mult mai complex: robotul trebuie să preia, una cîte una, lamelele de grosime variabilă și așezate ordonat într-un container și să le așeze apoi pe cuptor. Or, manipularea unor obiecte de grosime variabilă complică și scumpește construcția unui robot, dar în cazul de față o soluție extrem de ingenioasă ce se prezintă ca o simplă programare (în par-

la premieră mondială — robotul vînzător dezvoltat de firma japoneză Iiyai Engineering din Kyoto, trafea unei casiere TV, el recunoștea formele pe banda de montaj. Va fi folosit la montarea circuitelor integrate microminiaturizate (ultra large scale integrated circuits), demontu de bază al electronicii industriale de azi și de mâine.

Eminescu în 1883

Anul 1883 a fost cel din urmă al creației lirice a lui Eminescu. *Lucedăru* era gata, fusese citit în repetate rânduri, și în traducerea germană în *Die Zeit* de la Berlin. În prezent, *Lucedăru* este cunoscut ca „*Lucedăru*”.

Nuantele cele mai subtile ale cugetării și simțirii apar în infinite prelungiri și asocieri neașteptate ale fanteziei creatoare.

Când faima și prețuirea lui erau poate mai mare decât oricând, Poetul mai avea gata, un ultim mesaj, un testament literar adevărat: „*Doină*”, o glorificare a lui Ștefan cel Mare pregătită cel Mare în lazi, în 5 iunie 1883. Lectura *Doinii*, scrisă anume pentru acel prilej, a avut loc în fața patosului versurilor, s-au ridicat și l-au înbrățișat pe poet, gest cu totul rar, unic poate, în creația sa.

Lucedăru este prețuit, ca o chintesență a fazei elaborării poemului și cunoscut mai întâi din ediția *Perpetuus*, cu toate variantele, în 1955, p. 315, și această scurtă caracterizare, cu accent hiperbolic dar veridic, completează a te așeză pe cea exprimată mai înainte de

eminesciene în ediția lui academică: „Rîvna de desăvîrșire și demonul neastîmpărat al tuturor modurilor de expresie îi îndeamnă să are în vedere la redactarea lucrării sale un caracter

încă în prima variantă a marelui poem citim strofe de o înălțare a simțirii și a gândim-antologice a verantelor la care ne gândim gurate într-o amplă succesiune de imagini”

Tu îți atîrni de micul eu
Speranță și durere,
Te legi cu mii păreri de rău
Și basmul trist al stingerii
Fierei și a vestei

O. II, p. 386

Tema e axată pe o antiteză ireductibilă a geniu — lumea din idee notată pe o pagină de f. 222) idee bogat ilustrată într-un cadru feerik de mit, în foarte multe strofe, multe părăsite de mit, cum spunea Arghozi; atât strofe părăsite de poet

Tu din eternul meu întreg
Te-ai smuls o stea senină,
Cum vrei puterea mea s-o neg.

Tu nu poți fi închis pui
Fără de-afîntare răsărit —
Lumină din lumină

O , p. 438, 450

„Aproape toate motivele, toate ideile fundamentale ale creației sale sunt preluate din creația lui Eminescu se regăsesc în *Lucedăru*, creațiunea lui cea mai înaltă”, spunea acum (1955, p. 315) și această scurtă caracterizare, cu accent hiperbolic dar veridic, completează a te așeză pe cea exprimată mai înainte de eminesciene în ediția lui academică: „Rîvna de desăvîrșire și demonul neastîmpărat al tuturor modurilor de expresie îi îndeamnă să are în vedere la redactarea lucrării sale un caracter

încă în prima variantă a marelui poem citim strofe de o înălțare a simțirii și a gândim-antologice a verantelor la care ne gândim gurate într-o amplă succesiune de imagini”

Intre data de 20 de ani, de cind exista Societatea, un tunet de aplausuri izbucni la afisitul celui si mai mult dintre numeroşii membri prezenţi îmbrăţişari pe poet." Această poezie a fost testamentul patriotic al lui Eminescu, o reluare subită a revărite din articolele sale tipărite în coloanele *Timbului*. Doind, a spîrut în *Converbirii literare* din 1 iulie 1883. Iată vestita invocare omagiu

Stefane Mîr a Ta
Tu la Putna nu mai sta,
Las arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija sfîşîilor
În seama părinţilor.

Ciopotele să le tragă
Zău ntreagă noaptea ntreagă,
Doar zandura Dumnezeu
Ca să şi mintă neamu său
Tu te-nalţi din mormînt
Să te-aud din corn sunînd
Şi Moldova adînd
De-l suna din corn o dată
Ai s-aduci Moldova toată,
De-l suna de două ori,
Îi vin codrii n ajutor
De-l suna a treia oară,
Toţi duşmanii or să piară
Din hotărî în hectar

Fuse ultima manifestare publică a poetului, cîel, întors la Bucureşti, la puşine zile a înnebunit

Dar să nu uităm că în tot cursul primei jumătăţi a anului 1883 Eminescu a continuat să publice articole de mare semnificaţie în *Timbul*. Ultimul înbucnat al Ştefan cel Mare, este din 18 iunie, după întoarcerea de la Iaşi. Iată câteva fragmente din publicarea aceasta dominată de aceeaşi tendinţă, ca şi poezia acestui timp: expresia densă concepte eretice, filozofice, de viaţă şi a fraze fixe, fixarea aforistică a ideilor în aria generaţiilor, cu etern valabile.

"Bun bucurăş am trebuia să m-dară român n-ar fi împiedecaţi în mod nedemn de către adversarii lor poitici prin pe-secularea unui tuşilor de cultură pe cari le posedă, prin perse cutarea mbrui bisericii, naţionalităţii ter Emanciparea aceasta, libertatea de a se întrece mîncînd, în condiţii echitabile cu adversarii lor (...), lăsa tot le ce pot aspira românii cu drept cuvînt sub orice guvern al ţării. Ată care ar trebui să fie misiunea generaţiunii vi-

departe de a-şi cunoaşte poporul lor propriu compara de energie şi de îndărătnicie naţională, grămadită în el prin munca seculară, sănătatea judecătii lui cînd vorbeşti cu el de asemenea a lui rus

"... Ţărutul nostru e tot cel de acum treizeci de ani dar sarcinile lui au devenit de douăzeci de ori mai mari, numai pentru a ţine cu îm-belşugare toată demagogia lacomă, necinstită şi leneşă şi pentru a munci în condiţii de parvenţilor, a muor lor de cumularzi impro-ductivi, a purtării de cineva şi această sarcină enormă nu poate rîmînea fără influenţă asupra traiului zilnic al omului din popor, ci se traduce între cel patru pereţi ai lui sub formă de lipsă şi de datorii (ib. 7 apr. 1883).

"O muncă crescîndă în progresiune mică, dar continuă va sporti puterile copilului la maximul posibil; o muncă intelectuală, crescînd asemenea în progresiune, va sporti cultura unui popor la maximul ei şi prin aceasta capacitatea lui de a înţelege interesele publice. Dar pentru aceasta trebuie timp, — una la mîină; economie de forţe — două la mîină. Cine cheltuieste însă forţele naţionale pentru a întreşine cu ele clase întregi, de oameni improductivi, incapabili de muncă şi avizaşi la buget şi la favori guvernamentale, acela nu poate pretinde să aibă ce cheltui pentru cultura poporului său. Blîocul de marmură din care-al tăiat un satir nu mai e bun să tai din el pe Minerva" (*Timbul* 17 apr 1883) — Finalul reia o idee a metaforă folosită odată de Măiorescu în polemicle

În fine, din ultimele art. cole eminesciene din

bărbaţi din trecut, care au pus temeli id liber tăşii şi demnitatei poporului: "Nu poate ţara aceasta, pururea liberă şi pururea virtuoasă prin caracterul poporului ei, să îngăduie a fi creatura de demagogia cosmopolită şi de tendinţele absolutismului personal" (21 mai)

"Tu (Ştefan cel Mare — evocat la Iaşi), care de patruzeci de ori, în patruzeci de bătălii, te-ai arătat în faţa războiului şi ai războiului, care patria şi naţionalitatea sunt o marfă pe care o precupeşci" (ib 18 un)

Astfel se încheia, la 25 iunie 1883, scurta şi dramatică istorie a unui geniu -culezător şi

OH. BULGAR

Încă n-avăsem o clipă de timp în care să ne vedem. Alina și Andrei erau încă în orașele de frontieră, în apropierea de Neamț, la o zi de drum în vagon. Cu toate acestea, se făcuse un acord: Andrei și Alina să se întâlnească în orașul românesc, în apropierea stației de cale ferată. Ei s-au văzut și au vorbit puțin, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze.

Andreia în orașul românesc, dar Andrei nu a putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze.

Andreia în orașul românesc, dar Andrei nu a putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze.

Alina

la

Nicolae

la

Alina în orașul românesc, dar Andrei nu a putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze. Andrei a plecat în orașul românesc, iar Alina a rămas în orașul bulgar. Ei s-au văzut din nou, dar nu au putut să se îmbrățișeze.

lui premiu de poezie „Nicolae Labiş”. În urmă cu alți ani, fusesem invitat la cea de-a X-a ediție jubiliară a manifestărilor Labiş. Iată-mă în această primăvară tîrzie și lăcreșut de vară, din nou, acasă la Nicolae Labiş!

În una din aceste descinderi în ținuturile moldave, îmi aduc perfect de bine aminte de o discuție purtată în fața statuii poetului din Mălini, de către distinșii poeți Ion Horea și Ion Gheorghe. Amintiri evocate din școala de literatură de către Ion Gheorghe. Incursiuni în lumea operei lubișiene, de către Ion Horea. În orice caz, acolo, în fața statuii poetului, cu blamida lui de înțelept picată pe umerii firavți, s-a încins o discuție aprinsă și-n jurul operei distinsului nostru cărturar, Constantin Noica. Dialog pe care nu se poate să-l uit vreodată. La casa memorială Nicolae Labiş, sub semnul căruia se desfășoară, anual, manifestările pentru și întru poezia adevărată, autentică, am poposit din nou. De peste tot te întinșiește, parcă, poetul „cu ochii de lup”. Preen e „matur” poetul nostru cărturar, redat de statuie! Poate că blamida de pe umeri mi-o fi creat această impresiune. De dincolo de vreme, de dincolo de curente și mode poetice, ochii lui Labiş sfredelitoare nespun.

Fără echivoce, nu poate almena tăgădui că fără Nicolae Labiş, generația poetică de la '60, cum i se spune în critica de specialitate,

s-ar fi impus ceva mai anevoie și poate că nici rezonanța aceea n-ar fi avut-o în conștiința marelui public, pe care o are astăzi. Sigur că, Labiş nu s-a exprimat pe de-a ntregul. Depinde însă la ce fel de întreg facem referință. Minunată înscrispura înscrisă și aparținându-i Zoci Dumitrescu-Buşulenga:...

„poetul de fîgăduințe geniale”... Foarte frumos spus, deși, la drept socotind, Labiş nu este numai poetul de „fîgăduințe geniale” și n-o spunem asta, în nici un chip din vreo intenție polemică, deoamne ferice.

Am văzut, în casa memorială, poze ale lui Labiş împreună cu Arghezi și Sadoveanu. Am stat de vorbă și cu eliva colegi de-al săi de școală generală, acum bărbăți și femei în toată puterea, la 50 de ani. Toți vorbeau despre Labiş ca despre o nouă și tinăradă minune. E și firesc să fie așa. De la pășeni și rude ne-am interesat despre părinții și surorile lui Nicolae Labiş. La întrebări de o curiozitate crescîndă, ni se răspundea cu respect și detașare respectuoasă, deopotrivă. La un moment dat, un pui de moldovean, de zicea că-i Apetrei, timpuriu aplicea spre întrebare și povestind frumoa, nevoie mare, mi-a creat impresia lui Labiş-copil, bălînd în sus și-n jos aceste platurî mirifice, literalmente.

Pe o potecă singuratică de munte, care ducea undeva la o ațină depărtată, pe o astfel de potecă de rememora-

ture — mi s-a părut că l-am întrezărit pe Labiş, cu uita-tura sa sfredelitoare și haina de tirgoveț aruncată pe umeri și puțin întunecat și întors în sine, cu un zîmbet abia schitat în colțurile gurii. Pe dată mi-am adus aminte că plimbîndu-mă pe străzile Capitalei, pe care Labiş a cîntat-o atît de frumos în poema închinată lui Arthur Rimbaud de pildă: „Scutur-te și pe buldoarde caștala românească/Galbeni tei și sur-e și slăvi negal, așmei contari,/Din vîrele de tramviele și din ud povești să-ți crească/Evocarea mea frîntoasă, înclătă pîrîngar, Arthur!” — m-am gândit, așadar, că-n Capitală nu există, după aștia, înța și cunoștințele noastre, nici o statuie care să-i imortalizeze chipul. Și e păcat.

Și, mi-am spus, tot cu acest priboi recent, că e timpul, totuși, să ne adresăm de biografismul mărunț și de lacrimă și să-l judecăm pe Labiş la ade-vărata sa valoare, nu neglînat prin prizma păgubi-toare, că, oare, ce-ar fi dat el în scrierile românești, dacă ar fi trăit?!, ci, prin ceea ce a dat el, în fapt, la cei „douăzeci de ani” și încă unu!” ai săli Labiş nu este ceea ce ar fi putut să fie! Labiş este ceea ce știm bine că este! Asemeei lui Rimbaud, Labiş este pentru poezia tîndră a Europei și a lumii o stea de primă mărime. Depinde numai cum îi cultivăm strălucirea și mărimea.

Să-i sporim, așadar, taina și înflorarea.

DORIN SALAJAN ■

Acest articol cuprinde o succesiune continuă de fapte și documente, care permit o reconstituire parțială și apropiată de realitate. Vaste acțiuni de fărâșești ale legionarilor și ale salășliștilor au găsit un reazim unul în altul, în acțiunile lor antidemocratice, înfiorătoare realitate cu cele mai degradante sălbătăcii hitleriste; din istoria civilizației, pe care unele, noi am reușit să le împiedicăm, iar altele să nu le amplasăm pe care omenirea a trăit-o între anii 1939 — 1944.

În clipa instalării legionarilor la 14 septembrie 1940, statul maghiar a început să-și întocmească un plan în vederea cuceririi întregului Ardeal, începând cu Brașovul.

Horia Sima, prin vanitatea lui ambițioasă, a intrat prins o acțiune sinistă — în scopul de a ajunge cu orice preț la putere — a invitat la Brașov pe conducătorii organizației fasciste „Cruce cu săgeți” în frunte cu maiorul Ferenc Szálasi, Béla Imrédy, László Endre și László Bárdossy, mai urzind președintele Consiliului de Miniștri și ministrul de externe, în vederea stabilirii sediului Central-Comun, care avea să fie Hotelul Aro-Palace din Brașov.

Aceste lucruri s-au putut întâmpla numai prin abilitatea maiorului Szálasi, care s-a întâlnit în prealabil cu fâhurul Adolf Hitler la Berchtesgaden în secret, iar ulterior, tot în secret, s-au întâlnit caporalul Adolf Hitler cu caporalul t.r. Horia Sima, care a consimțit să facă jocul dușmanilor — ea să mai pierdă și Brașovul, o parte din Ardeal, leagănul mîlaur al românismului. Cederile teritoriale nu însemnau nimic față de marea biruință legionară. Horia Sima se visa atotputernic, adevărat conducător al statului.

Reaș-credință, a legionarilor era vădită zii pe

plan extern, cît și pe plan intern. În această acțiune nefastă, Horia Sima era însoțit de Viorel Trifa, președintele Uniunii naționale a studenților creștini români și de camarazii Cutramin și Găină.

Pentru preîntîmpinarea acestor acțiuni demente ale legionarilor, care au reprezentat întotdeauna răsturnarea valorilor și o totală contraxiere a poporului român, în existența lui milenară, am reușit să anunș pe colonelul Radu Ștefan Gallin, care atunci avea funcții importante, membru în Cabinetul militar al marelui Antonescu, care a dat imediat ordin la Inspectoratul general al jandarmeriei.

În vederea oprii acestor nemernicii, concomitent am telefonat Lt.-colonelului Mircea Fieftoracu, fost pe atunci șef de cabinet al marelui Ion Antonescu și telefonînd mereu, de la diforite cabine telefonice, arătînd ce nu de gînd legionarii.

La 1 ianuarie 1941, revista maghiară de la Bud „Magyar Gazda” îndemna și dădea instrucțiuni, cu serviciul de autopenșare maghiară, prin organizațiile sale din România, să fie gata și să adune armele, în vederea evenimentelor care nu vor întârzia.

În acest sens, banda maiorului Szálasi, a început să organizeze în toate localitățile neocupate de maghiari, aceste grupuri făceau parte proță, invățători, lucrători de la CFR, care se ocupau de procurarea armelor.

Aceste organizații secrete așteptau momentul potrivit evenimentelor, care ar putea surveni.

Din cauza terorii legionare, țara a ajuns la grăpăștie, țara noastră niciodată nu a cunoscut acte de răzvrătire, ca rebeliunea din 21 — 23 ianuarie 1941 — cu totul străină de sufletul națiunii românești.

Organizația fascistă „Cruce cu săgeți” sub conducerea maiorului Szálasi, dorea să profite de hăosul care domnea la noi, legionarii din România pregăteau par și simplu lozrul, în manifestarea lor de dragoste față de salășliști, care așteptau un moment clinic pentru a cuceri întreg Ardealul prin manevre tactice și politice.

Totodată, guvernul maghiar a scos un manifest în care cerea cu maghiarii din Ardealul românesc să nu se repatrieze, deoarece în caz rînd vor fi uniți cu Budapesta. Dar știut este că noi simțim primii în lume care nu vrem să luăm ce ne este al nostru.

La un moment dat, legionarii, în frunte cu Horia Sima, comandantul „mîșcării legionare”, au făcut o demonstrație de simpatie pentru „Axă”. În ziua de 20 ianuarie 1941, în scopul de a avea de paron lor armata germană. Legionarii s-au deplasat la Jafuri și omaguri, la ilegalități din ce în ce mai grave. Au demonstrat că ei sînt singurul partid neam-promis „ca soarele sfînt de pe cer”, culminînd cu rebeleluna din 21 — 23 ianuarie 1941 în toată țara fără să cedîm în istorie.

Rebeliunea nereușind, mîșcarea legionară” în frunte cu Horia Sima „era slăbită” să ceară Legației germane ajutor. La s-a dat imediat asigurarea de liberă-trecere în Germania, chiar furnizîndu-le haine militare germane, pentru a putea plăca nestîm-gheții și a reveni în timpul potrivit cu ajutorul Reich-ului german.

Pentru a nu da de bănuț și a acoperi foga din țară, Horia Sima a dat un comu-nicat în ziarul „Căvințu”-leditio specială, Ordin că-tre toți legionarii:

„Pentru împiedicarea văr-sării de slăge, pe care noi n-am vrut-o și care n-a servit decît dușmanilor comuni ai României și ai Axei, cunos-cînd că politica Germaniei și

lunii cere condițiuni speciale, pe care Mișcarea legionară le recunoaște și avind în vedere că întru conducerea Statului și Mișcarea legionară au început tratative pentru împlinirea situației ca să ușurăm mersul acestor tratative.

Ordin

ca să înceteze imediat orice luptă.

Legionarii vor păși din îndată instituțiile publice ocupate și vor intra în viața normală.

Cer ca acest ordin să se execute fără întârziere cu cea mai mare strictețe.

Vreau ca în cel mai scurt timp, Tara mea să-și revină aspectul normal.

București, la 23 ianuarie 1941, ora 5 dimineața, Hora Sina

Legionarii s-au făcut odii imediat după instalarea lor la putere, au pregătit și organizat rebeliunea din 21-23 ianuarie 1941, călind în ploare principale umane. Pentru a pune capăt definitiv actelor criminale ale legionarilor, s-a comunicat marelui Ion Antonescu, prin colonelul Radu Ștefan Gallin, ca să convoace o Conferință la Ministerul Economiei Naționale cu toți prefeții legionari.

După sedință, toți prefeții legionari au fost arestați. În felul acesta s-a revărsat să-i dezorienteze și să-i împiedice ca să-și exercite funcțiile și influența în vederea întinderii rebeliunii. Armata noastră de nădejde a pus ordine și jertfa ei a salvat țara.

A înăbușit rebeliunea legionară, a pus capăt tragediei care a zguduit adinc întreaga țară.

Poporul român, mărimea — cu inima lui caldă — nu este vinovat de ceea ce au comis legionarii în numele lui.

România, țară a omului — care este legendară — se știe că poporul român cu însușirile sale sufletești, nu s-a dezlăsat nici în timpurile grele ale hitlerismului, ci a căutat să contribuie la alinarea durerilor, când acești fii ai țării, apărători ai gheii strămoșești, au întâmpinat

rezistența, sau opus și expus cu sacrificiile vieții, așteptând pe străzi când treceau convulsile, pentru a salva pe copiii evrei — ca să-i înfioze — să le dea un adăpost și să-i înfiozească de urgia horthy-hitleristă.

În Ardealul de Nord, așa-lăștii executau o autolătare barbară, omorau jefuind, lacomi de bunuri câmpărau blănuși acumpe și bijuterii pentru o biată plină.

Au deportat în lagărele de exterminare din Germania oameni nevinovați ale căror strigăte de durere precum și ale celor care suferau în grozitor provocau spaimă de moarte. În numeroase locuri ale lagărelor zăceau mormane de cadavre, peste tot erau împrăștiate corpuri omenesci. Groșile săpate erau umplute cu morți și muribunzi. Numărați morți zăceau la un loc cu supraviețuitorii într-un singur pat; pe lângă acestea mai existau epidemii, lupta pentru respirație în camerele de gazare, copilași sfirtecați, riuri de sânge și împrăștiatările colorate de fum din cuptoarele de exterminare.

Aceasta era realitatea că oameni nevinovați erau transformați în săpun de călărie S.S.

Aceste orori de nelucru puit ale secolului XX au lăsat urme pe care nici un tragedian nu le va putea descrie vrednic, oricâtă putere de imaginație ar avea.

Nu mai în Ardealul de Nord horthyști și sfirtecați au ucis peste 121.270 evrei, iar foarte mulți au fost victime ale experiențelor umane pseudomedicale.

Dealtfel, nici românii nu au fost scutiți de deportări în Germania; trăiau într-o continuă asuprire și o permanentă amenințare din partea sfirteștilor, care executau o voință și continuă dezlătuire de ură.

Evenimentele de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, în octombrie 1944, pentru Ungaria sfirșitul războiului părea a fi foarte aproape. Regentul N. Horthy a încheiat în secret un acord de încheiere a luptelor cu Uniunea Sovietică. Hitler

Însă, căruia îi era frică de un astfel de deznoamânt fatal, a luat contramăsură. Așa îi reușește serviciului secret și Sturmabteilung-ului special înălcărit cu răpirea lui Horthy, SS-ul lucrează foarte rapid. Hitleristii cuceresc în mare grabă cetatea Budapestei, Horthy, care vrea să-și salveze fiul, este obligat să cedeze puterea. În dominația în Ungaria este preluată de „Crucile cu săgeți” sub conducerea maiorului Ferenc Szálasi, care plină la sfârșitul războiului a exercitat o cumpănită teroare.

În toamna anului 1943, mareșalul Ion Antonescu, după vizita sa la Vatican, care i-a lămurit perspectivele de viitor, a căutat să-și ușureze conștiința și răspunderea și după un scurt timp — 5 februarie 1944 — Suveranul Pontif trimite, prin Ministerul Afacerilor Străine, suma de lei 1.353.000 Centalei evreilor din România, pentru opera de ajutorare a evreilor din Transnistria.

Acest gest de bunăvoință a Suveranului Pontif a dat de gândit lui Ion Antonescu: a început să oprească unele măsuri de prigoană contra evreilor, salvând chiar pe cei care erau în cea mai mare primejdie, și anume pe evreii fugiți din Ungaria.

În cea mai mare parte a vieții sale, Ion Antonescu se lăsa influențat, trecând cu o deosebită ușurință de la o hotărâre la alta.

Anul 1943, 1 iunie („Unibersal”) în cuvântarea făcută cu prilejul primirii elevilor români de la Liceul militar din Odesa, mareșalul I. Antonescu a recomandat să se sădească în sufletele fragede ale copiilor: „Iubirea de aproape și de frate pentru a-i pregăti să înțeleagă mai târziu că omul trebuie să fie privit, tratat și condus ca om, oricare ar fi limba și credința lui, meritele sau păcatele lui.

Dar abia ziua de 23 August 1944, această zi luminoasă a inaugurat un capitol nou, plin de speranțe, cu să trăim iarăși ca oameni între oameni.

EMANUEL KINSBRUNER

• După cum se ştie, în anul 1911 renumitul tablou „Gloconda” al lui Leonardo da Vinci a fost furat de la Luvru, fiind regăsit abia după trei ani. Se ştie însă mai puţin că în anii cîi celebră pierdută a lipit de pe pereţi, sala din muzeu care a adăpostit, şi în care locul rămasese neocupat de vreun alt tablou, a fost frecventată de mulţi vizitatori duci în precedinţă 12 ani! Vizitatorii veneau să vadă sau purpur lor ochi! Locul rămas gol pe pereţele muzeului şi să se convingă astfel de realitatea furtului. De unde se poate trage concluzia că amatori de senzaţional sînt de cîtora ori mai numeroşi decît amatori de artă.

• La suprafaţa de 45 de milioane kilometri pătraţi, cîi reprezintă deosebită natură ale glaciului, se adună alte 9 116 000 kilometri pătraţi deportat creşta de apă. După cum reţine speciile de apă, acestea sînt formate alături de producţie, devine acum pînă la sterg. Lăuna împreună, cele două feluri de deportat reprezintă cum felul de apă din suprafaţa Terrei.

• Cîţiva dintr-o şire, difuză de agitaţie de presă, cu privire la o nouă metodă de păstrare a filmelor: „Maf Intil, florile sînt agitate, timp de cîteva zile de secunde, unui tratament termic într-un expozitor cu microonde. Arsă în astfel o uscare ultrarapidă, care nu alterează cu nimic aspectul de perspectivă al florilor sau al frunzelor, însă le deshidratează în asemenea măsură, încît fără necesită introducerii lor în diferite soluţii, printre care şi o rădăcină sintetică, materialul de metal. După un asemenea tratament, florile sînt puse într-un mediu protector, cel mai bun fiind cel dintr-unul artificial. Al. Această substanţă este solidă, anticorozivă, rezistentă la 1000°C, este al microorganismelor şi — fapt deosebit de important — transparent. Aceste calităţi ale chimicului artificial, precum şi tratamentul la care au fost supuse florile, creează posibilitatea păstrării necurată a acestora, oferind, totodată, o serie de optice ideale pentru muzeul artei, care realizează obiecte de artă, de o rară frumuseţe”. Nu ştim cît ar putea să fie de „frumuseţe” aceste obiecte, dar ele sînt cu siguranţă durabile. Căci întregul muzeu al florilor este în faţa lui că ele sînt vîi şi deosebit de patetice, trăiesc o viaţă însoţită de apă mor. Nu se pot face din florile vîi obiecte de artă. Căci muzeul artei, singura ei raţiune de a exista este să reţină şi lăsa, adică să facă din natură, nu să o imită. O Vermeer să facă din marmură, şi nu dintr-o femeie adevărată conservată în alcool. De aceea, în cazul obiectelor de artă, existenţa din

florilor adăugate este vorba de o străduţie confuză şi de o imposibilitate de păstrare într-un muzeu natural şi frumuseţe artistică. Rezultatul: o floare-muzeu. Brrr!

• După ce a fost vreme îndelungată numărul unui al fotbalului mondial, „oregele” Pele pare a fi încă tot mai tare plătuit de fluviu. Băştii ei a acuzat că va avea întru-nu nou film, la Los Angeles, de astă dată în compania actoarei Anthony Quinn. Însă, şi în film alături, tot fotbal va fi. Căci el va interpreta rolul antrenorului echipelor de fotbal a unui oraş în care se zbate (asta pare să fie soarta tuturor oraşelor) în mări diferitele finanţare. Numai faptul de înţelegere întru-nu meci cu mîia deosebită, echipa condusă de Pele va putea, în cele din urmă, să subţireze orfănită de la o înaltă rădăcină. Aşa gîciti desigur, că coachul celebrat întru-nu se zbate, antrenorul se creş al cinematografiei. Anthony Quinn, va juca rolul antrenorului de orfănită.

• Foarte puţin ştiu că renumitul tenor italian Enrico Caruso era un pasionat colecţionar de monede vechi şi de medalii. După moartea lui, 1 500 dintre plasele acestor monede sînt alături de aur, au fost vindute la licitaţie, la Philadelphia, şi la New York. Printre exponatele vindute au sînt astfel din Grecia şi Roma antice, dintr-o serie de state medievale, precum şi vechi monede europene şi americane.

• Lăzările de restanţare a templului Borobudur, de pe insula indoneziană Java, cel mai mare templu budist din lume, se aprinde de alături. Pentru descoperirea, clădirilor, eridenţă şi reconstrucţia aspectului iniţial al celor peste 300 000 de sculpturi şi al altor obiecte de valoare aflate în templu, printre care şi preţioase statuile lui Buddha, sînt necesare tehnici de calcul şi de calcul. Într-o serie de lucrări au sînt pînă în prezent peste 10 milioane de dolari.

• Ikobana, arta aranjării florilor, are în Japonia o tradiţie de mai multe secole. Principala dovadă a acesteia este referinţa la această plămîntă deosebită dintr-unul din secolul al XIII-lea. Cel care au creat şi apoi au înălţat şi pe alţii Ikobana se pare că au fost preşii budisti, după care îndobîtoarea acestuia a fost adaptată şi de amatori. În vremurile acestea sîntă preşii. În aranjarea florilor în apa fel, într-o încăpătoare mîni, păduri, vîruri de apă. Artă aranjării florilor s-a transmis apoi din generaţie în generaţie, pînă în zilele noastre. În prezent, pentru Iyubana

Japan Ikobana în Japonia există peste 3 000 de şcoli, unde elevii, mai ales femei, învăţă timp de 3-4 ani o abilitate vizuală pozitivă, florile şi compunerea lor expresivă.

• Caracterul de marmură de la Carrara, activ încă din vremea romaniilor, sînt producţie şi astăzi. Apăsarea şi în interiorul de construcţie, frumoasă marmură de Carrara — abia cu dungi vîntului — şi-a dobîndit celebritatea mai ales datorită sculpturilor realizate din acei mîsieri de artişti. Realizate, la început de frumuseţe alături de Michelangelo. În zilele noastre, faimoasă marmură este utilizată mai ales pentru florişoarele deosebite ale construcţiilor moderne, fiind utilizată în lumea întreagă. Numai pentru export se extrag anual din căminele de la Carrara circa 700 000 tone de marmură. Doar o mică parte din marmura de calitate abunge pe mîni vîntului artist care doreşte mai departe tradiţia marilor sculptori.

• Fapt timp după ce oamenii de ştiinţă din Boston au anunţat punerea la punct a unei metode de a crea plăci artificiale, medicii de la Universitatea din Harvard, din acelaşi oraş american, au făcut cunoscut că obţinută experienţă pentru producerea de organe noi în organismul uman. Timp de peste doi ani, la nouă accelerată a fost tratată 44 de pacienţi în vîrstă de la 1 la 60 de ani. Cîteva dintre ei se născuseră fără anumite organe, alţii au avut unele funcţionale, erau din diverse motive nu se refăcuseră şi a fost necesară înlocuirea lor. „New-York Times” dă unele amănunte cu privire la tehnica produsă: este oasele noi, o parte din osul fost de la un pacient, fie de la cel al celui următor şi se face un os nou, fie de la alţii, se transformă în pudră şi apoi se transformă cu un solid pentru alinierea tuturor mîsierilor de marmură, celele şi fîcilor, lucru absolut necesar. Deoarece acestea pot conţine organismul să distrugă osul înlocuit. Faptul de os dominat înalt şi sterilizat este transformarea în apă, prin adăugarea de apă, după care este lăsată să se solidifice, astfel încît chirurgia să o poată modela în forma necesară. Această formă este introdusă în corp, unde transmite un semnal celulelor vii, pe care organismul le utilizează în mod normal la restaurarea unor oase distruse. Acestea se pot face, cu timpul, la farmacia unui nou cartilaj, care se transformă alături în os. Odată cu la punet, metoda acestor noi va da posibilitatea de a efectua operaţii dintr-o serie mai complexă, de la restaurarea unui os al maxilarului pentru a suplini dintr-o parte la înlocuirea osului fragil al persoanei vîrstnice.